یو بوډا مري

Ketabton.com

ژباړن صالح محمد صالح

2004ل، 1382

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ځانګړنې:

||||||||||||||||||||||||||||||||||||||||||||||

د کتاب نوم :: یو بوډا مري

لیکوالان :: بېلابېل

ژباړن :: صالح محمد صالح

خپرندوی :: بېنوا فرهنګي ټولنه- کندهار

چاپشمېر :: (1000) ټوکه

چاپځی :: یونایټېډ پرېس- کوټه

چاپکال :: 1382ل/2004م کال

کمپوز/ ډیزاین :: د هوسۍ مجلې اداره

کمپیوټرچارې :: بېنوا فرهنګي ټولنه- کندهار

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

ډالۍ:

درانه استاد جان محمد کاکړ ته، چې زړه يې د مينې او اخلاص سرچينه ده.

ښاغلي عبدالاحمد محمديار ته،

چې انساني لویوالی يې

په لړو انسانانو کې پيدا کيږي.

په درنښت

صالح

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هانس بندر

زیارت ته سفر

ماشوم هانس، د پخلنځي پر مېز حیران ولاړ و. د کور نوکره "انا" یې د پتلون په ګنډلو بوخته وه. پلار وپوښتل:

"کار دې نه دی تمام شوی. چې قهوه وڅښو؟."

انا ووېل:

"که هغه بد چلند دې نه و کړی، اوس به له وخته کار تمام و."

بیا یې کوټېندونه په لاس ټینګ کړل. ته وا غوښتل یې په دې ډول له هغوی څخه غچ واخلي.

هانس له مېز څخه لاندې خېز وواهه، تل یې هیله لرله، چې د چا له مرستې پرته، خپل بوټونه په پښو کړي.

نوي، هوسا- ژړرنګه او سلایي لرونکي بوټونه یې لرل، چې د ګرځېدو په وخت کې به یې د جیر- جیر منظم اواز خپراوه.

انا، چې کله پیالې، چاینکه، ډوډۍ او مربا پر مېز کښېښګوده او د قهوې زړه زړه راکښونکی بوی هوا ته اوچت شو،مور راغله او ویې ویل:

"مور نن قهوه نه څښو."!

پلار چې له ډېره وخت د مېز تر څنګ ناست و، وپوښتل:

"ولې بایدقهوه ونه څښو؟."

مور ځواب ورکړ:

"د تاسف ځای دی، چې نه پوهېږې ولې؟"...

ان کله چې هنداري ته ودرېد او اوږده ستن یې له خولې څخه خپلو وېښتانو ته ننه ایسته، د څټ له لورې یې هم په څېره کې د ملامتۍ او منت حالت لیدل کېده. پلار د قهوې یو کوچنی غوړپ تېر کړ. انا چې له قهوې څخه منع شوې نه وه، په ارام خاطر د مېز تر څنګ کښېناسته او په پیاله کې یې ډودۍ ننه ایستله.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور، انا ته غږ کړل او د منقل خوا ته يې بوتله. د دېګ سرونه يې اوچت کړل، بيا يې ورته وويل چې غرمې او شپې ته بايد څه پاخه کړي. وروسته يې زياته کړه:

"کېدی شي د شپې کور ته راشو."!

پلار په سرای کې و او د خپل پخواني تور موټر هنډل يې واهه. د موټر ماشين لا سوړ و، نو ځکه هر ځل به بيا مړ شو. د خپل تندي خولې يې وچې کړې او بيا په هنډل وهلو بوخت شو. کله چې يې د بېتابۍ له کبله ښکنځل وکړل، موټر چالانه شو.

مور په وروستۍ څوکۍ او هانس د موټر په مخکېني سيټ کې کښېناست. لاس يې ګېر ته وروړ، انا له وره راووته او چغې يې کړې:

"هانس! خپله خولۍ دې هېره کړه."!

مور، پلار او هانس کرار له کوره ووتل او تش واټ ته ننوتل.

د جون د مياشتې سهار و، لمر لا نه راختلی،هغه غبار چې پر ويالې ليدل کېده، د اوبو له تګ سره يې يو شان تګ کاوه. د ختيځ خوا ته د پرتې غونډۍ له شا نه لمر په راختو و. په پيل کې يې کمرنګو طلايي وړانګو، وروسته يې سوځوونکې سترګې، سرې ځوراوه.

د لمر په راختو سره د هغه کلي اوسېدونکي چې دوی ترې تېرېدل، له خوبه پاڅېدل. غوياڼ په ارامه له سړکه تېرېدل، اسونو به خپلو اوخورونو ته ځغستل، د لرګيو ابدانونه، چې له زنګ وهلو نلونو څخه ورته اوبه ورتلې، له ليرې ځلېدل.

چګرګې به د وزرونو په رپولو سره د موټرونو له څنګه تښتېدلې، خوبولو کارکوونکو به د اسانو، پسونو او غوياڼو رمې يوې خوا ته بېولې. د شنو دښتو تر څنګ ځنګلونو ادامه لرله او د صبر د ونو څوکو به د لمر وړانګې راخپرولې.

مور وويل:

"په حقيقت کې دا غوره نه ده چې موږ په موټر کې زيارت ته ځو، نور خلك په پښو روان دي، دوی ان له فولداو تسبورګ او کلن څخه په پښوراځي. اکثره له ځان سره صليب اوپوهه راوړي. ناروغان په تسکره کې انتقالوي. ان ځينې يې په خپلو بوټونو کې مېخونه او نخود هم اچوي."...

پلار وويل:

"پاخه نخود."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا یې وخندل. شپېلك یې وکړ او اکسلېټر ته یې نور زور هم ورکړ. د ساعت عقربې په یوه ساعت کې شپېته کیلومتره ښوول.

مور وویل:

"سره له دې ته پر معجزې باور نه لرې، خو بیا دې هم ښه وکړل، چې مورړ دې په موټر کې راوستلو، دا ښه کار و!. ښایي د دې کار له کبله په راتلونکې کې د خدای د مرحمت سیوری دربانديې خپور شي."

پلار وپوښتل:

"موخه دې کومه معجزه ده؟"

" -د مقدسې وینې معجزه"!

او مور په یوه داستان پیل وکړ، چې دشپې یې د خوب په وخت کې هانس ته هم کړی و.

شپېرسوه کاله پخوا، د مذهبي مراسمو د ترسره کېدو په وخت کې د کشیش جام چپه شو او د شرابو پرځای د محراب پر لمن وینې روانې شوې وې. دوولس سر لرونکې نقشونه یې جوړ کړي وو. چې د هر نقش په سر کې اغزن تاج لیدل کېده، په ځانونو کې یې هم کتانې جامې.

پلار د شك په انداز وویل:

"یانې شپېرسوه کاله پخوا؟"

" -کتانې جامې به چې په صندوقچه کې پټې دي، د زیارت په وخت کې ټولو ته وښیې."

د غونډۍ پر سر یوه کلا لیدل کېده، چې یو بیرغ یې پر سر په رپېدو و .

پلار وویل:

"دغه کلا د بزگرانو په جگړه کې ورانه شوه."

د غنمو کروندې د سرو گلونو په جلوه کې ډېرې ښایستې ښکارېدې.

پلار زیاته کړه:

"دا زموږ د هېواد انبار دی. په ښوونځي کې یې ارو مرو دغه درس درزده کړی دی."

مور په ارامۍ سره د تسبیح دانې اړولې او تر شونډو لاندې یې دعا ویله. موټر په زیات شورماشور سره لار لنډوله. سړك کندو کپر و، د موټر ټایرونو به د غویانو خوا ته ډېر کانې غورځول.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د موټر تر شا به د دوړو او خاورو لويې ځپې اوچتېدې اوپه ليرېو پرتو کروندو کې به خورېدې. پلار اړ شو چې موټر بيا ودروي. ماشن يې ګرم شوی و. کله چې يې د للېټر سر پرانيست، اېشېدلې اوبه يې پر لاسونو وشخېدې. په غوسې سره يې وويل:

"لا حول والله."!

بيا يې د ځمکې او اسمان ستورو ته سپکې سپورې وويلې. مور نارې کړې:

"سپکې سپورې مه وايه! هيله کوم، موږ زيارت ته روان يو."

لومړی برجونو ته ځير شول. ښارګوټی پر غونډۍ اباد شوی و. د کورونو د بامونو له سره د کليسا برجونه ښکارېدل.

مور وويل:

"اورشيلم هم بايد همداسې وي."

" -که موټر په لار کې خراب نه شي، نو په پنځلسو دقيقو کې زيارت ته رسېږو. دغه ډول زاړه او کړوپ- کړوپ موټر ته دومره سفر ډېر زيات دی."!

مور تر شونډو لاندې دعا ويله او په ډېره مينه يې زيارت ته کتل.

پلار وويل:

"ډېر وږی شوی يم. هانسه! ته وږی شوی نه يې؟"

زوی يې هانس ځواب ورکړ:

"ولې نه! زه هم وږی يم."

مور له ساړه اه سره زياته کړه:

"تاسې هم يوازې پر دنيايي شيانو فکر کوئ."

د ښاري کورونو له کړکيو څخه ژړ، سپين او شنه و سپين بيرغونه راځوړند وو.

پلار د (رايشزايفل) هوټل په وړاندې موټر ودراوه. د هغه او مور ترمنځ لفظي شخړه ولاړه شوه. خو اخر مور په نرمۍ سره وويل:

"ډېر ښه، اول زه ځم، بيا تاسې راشئ."!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په بیړه له کوټې څخه کښته روانه شوه .

وړاندې تر دې چې د هوټل يو کارکوونکی له پخلنځي څخه راووځي، پلار اړ شو درې وارې ورنارې کړي. کله چې کارکوونکی ورته راغی. يوه پېغله وه، چې سپين ټوکر يې پر سينه تړلی و. پلار وويل:

"لکه چې دلته زيات خلك نه راځي."

" -تراوسه لا وختي دی. هغه کسان چې زيارت ته تللي، لا په کليسا کې دي."

پلار وويل:

"موږ هم د زيارت کوونکو له ډلې څخه يو، خو بيا هم دلته يو."

هغې ځواب ورکړ:

"له موټر سره زيارت ته تګ کوم ارزښت نه لري."

" -په دې خامو سړکونو کې له موټر سره تګ، له پياده تګ څخه دومره توپير نه لري."

هغې، په داسې لهجه چې غوسه ناکه غوندې وه، وپوښتل:

"د خوړو لپاره کوم څه راوړم؟"

" -هو! يو څه ډوډۍ او لږ شراب زما، د ليمو يوګيلاس جوس د دغه هلکي لپاره راوړئ."

" -کوم ډول يې غواړئ؟."

" -شنه يې."

هغه هم ننوتله او څه شېبه وروسته له دروازې څخه راووته. د پلار نظر په هغې پسې روان و. وروسته يې خپل زوی "هانس" ته وکتل او بيا يې وويل:

"ډېر وږی شوی يم."

"-زه هم وږی يم."

پېغلې ګيلاسونه او د ليمو جوس راوړل.

پلار وپوښتل:

"شراب مو په درد خوري؟."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"-زموږ مېلمانه خو يې زياته ستاينه کوي."

"-بايد وپوهيږئ چې زه هم شراب پېژندونکی يم."

بيا يې د شوخۍ په ډول هغه پر شا وټپوله.

کله چې هغه پر مېز باندې کاشوغې او پنجې سمولې، پلار په پرله پسې ډول ورسره خبرې کولې. غږ يې ډېر توند او مينه ناك و .

په لوښي کې څو ډوله غوښه پرته وه، چې د پيازو په ټوټو ښکلې شوې وه، قهوه يي رنګه ډوډۍ چې ټوټې- ټوټې غوڅه کړل شوې وه، په يوه بل لوښي کې پرته وه .

پلار په خوښۍ سره وويل:

"رښتيا چې ډېره خوندوره ده. تا ته هم خوند درکوي؟."

د هانس خوله ډکه وه. سر يې د رضايت د نخښې په توګه وښوراوه.

پلار، پېغلې ته مخ واړاوه او ويې ويل:

"رښتيا چې د دې ځای خواړه، د کور ترخوړو خوندور دي."

"-دارو مو شه."!

څرنګه چې هانس ته مور نژدې نه وه، چې منع يې کړي. نو غټې- غټې ګولې يې تېرولې، هانس يوغټ ټېغ وکښه، پلار او هغه پېغله لکه له ډېره وخته چې سره بلد وي، ويې خندل.

کله چې د خوړو لوښی تش شو، هانس په څوکۍ کې زانګو خوړل پيل کړل. پلار، درېيم ګېلاس شراب راوغوښتل، په همدې حال کې يې د پېغلې مټ ونيو او هانس ته يې وويل:

"لکه چې ارام نه لرې، ښه نه ده چې يوازې ورشې؟."

" -هو"!

له دې سره هانس کوڅې ته ننوت. د کوڅې په پای کې د کليسا اوچت ديوالونه سره يوځای کېدل .

له ليرې څخه د ارګ Orgue د الې نغمه اورېدل کېده. هانس خپله خولۍ هېره کړې وه، له خپله پلاره په دې شرمېده چې بېرته راوګرځي او خولۍ واخلي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې يې د هوټل ور پرانيست، هغه پېغله يې وليده چې د پلار څنګ ته يې ناسته وه. پلار يې يو لاس د هغې پر اوږه ايښی و. څرنګه چې دروازې ته يې شا وه، هانس يې ونه ليد. زيارت کوونکي له هغه واټ څخه راتلل چې څلورلارې ته غزېدلی و. مذهبي سندرې يې ويلې او په بيرغ يا صليب پسې به روان وو.

کشيش او د ماشومانو يوه ډله د کليسا مخې ته ګرځېده. يوه ړيرور سړي د عيسی مسيح په شان يو صليب پر اوږه اخيستی و.

نجونو، د وحشي ګلانو ګېډۍ په لاسونو کې نيولې وې.

هغو زيارت کوونکو چې له ښي لوري څخه راستنېدل، ښېله سندره ويله، د کيڼ لوري خلکو به ښېله. د کليسا د زنګونو اواز، د دوی پر سندرو سنګيني کوله. د کليسا له يوې دروازې څخه د موسيقۍ اواز هوا ته جګېده .

په هغه ځای کې چې زيارت کوونکي سره ويني، هانس يو ځای شو. د خلکو ډلې له ځانه سره کليسا ته ننه ايست .

د کليسا د ماشومانو ډلې په سپينو او سرو جامو کې شمعې په لاسونو کې نيولې وې، چې کله به يې يوې خوا ته ورلې، کله بلې خوا ته. درېيو تنو نورو يې بلې ډيوې نيولې وې، چې لوغړن دود يې ټوله کليسا ډکه کړې وه .

د کليسا تر ګونبدې لاندې توتکۍ، يوې او بلې کړکۍ ته الوتې رااالوتې. د چغو اوازونه يې د خلکو په شورماشور کې ورکېدل.

خلکو به يو بل د محراب خوا ته، چې ډېرې شمعې په کې بلې وې راکښل. شمعې د حرارت له کبله وېلېدې او د محراب پر لمن يې اوښکې ښويېدې.

د شمعو په لړزانده رڼا کې د سپينو او سرو زرو صندوق ځلېده. لکه څنګه چې مور ويلي وو، د وينو نخښې په کې ترسترګو کېدې، خوسرونو د پېژندنې ورتيا نه لرله. بيا يې هم د معجزې په سترګه ورته کتل. د محراب تر څنګ به ورته په ګونډو شول. هغه صليب به يې مچ کړ، چې پر زينه به پروت و. کشيش په لوړ اواز دعا ويله:

"ای مقدسې او ارزښتناکې وينې."!

خلکو به په يوه اواز ورغبرګوله:

"زموږ ګناهونه راوبخښه."!

"-ای مقدسې او ارزښتمنې وينې."!

"-زموږ له ګناهونو راتېره شه."!

ټولو به د محراب خوا ته مخه کړه، د ورو او تنګو څوکيو له منځه به تېرېدل.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور هم د یوې ځوکۍ څنګ ته ولاړه وه او شونډې یې رېږدېدې. هانس د مور په لیدو زیات خوشحالېده. څنګ ته یې ودرېده، مور یې څو دقیقې وروسته ورته متوجه شوه. تر لاس یې ونیو، لږه راټیټه شوه او ورته ویې ویل:

"د خدای درګاه ته دعا وکړه. ښایي پلار دې دروبخښي."!

هانس نه پوهېده، چې د الهي بخښنې مانا څه ده. ورو یې هغه دعا ویله چې ورزده کړې یې وه او یوازې ماشومانو به زمزمه کوله.

داسې دعا، چې د دې مکان او موقعیت په درد نه خوري. کله چې یې بیا دعا وکړه، خپل پلار او هغه پېغله ورياد شول. چې لا په هوټل کې ناست وو .

لویه ګناه یې کړې وه. دا خو یوازې د ده مور حق درلود، چې د پلار له غاړې یې لاسونه راچاپېر کړي. یوه شپه چې کله یې مور و پلار د خوب په خونه کې په شخړه لګیا وو، هانس له خوبه اوچت شو او هغوی یې په دې حالت کې لیدلي وو. خو که دغه دعا مو د مور په نیت د پلار مینه زیاتوي، دی حاضر دی، چې ویې وایي:

په خپل ماشومانه غږ یې د نورو په ملتیا دعا ویله.

"زموږ ګناهونه راوبخښه."

"زموږ له ګناهونو تېر شه."

پلار، د غرمې لمر ته د کلیسا په مخکې ولاړ و، خولۍ یې په لاس کې نیولې وه او موسکی و. مور وویل:

"اوه! نه پوهېږې چې څه څیزونه دې له لاسه ورکړل؟"

پلار ځواب ورکړ:

"ما هېڅ شی هم له لاسه نه دی ورکړی، ځکه چې د مراسمو په پای کې په کلیسا کې وم او د خیر دعا زما په برخه شوه."

مور وویل:

"ښه شو، چې د خیر له دعا څخه خو برخمن شوې."

د کلیسا په وړاندې، پر چمن باندې خلك سره ناست وو، ښځو او ماشومانو خواړه خوړل او د جو د اوبو بوتلونه به یې پر سر پورته کول، ځینو پر سرونو دسمالونه تړلي وو، ځینو نورو چترونه خلاص کړي وو، چې وکړای شي په سیورې کې یې استراحت وکړي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار وويل:

"لکه چې هانس غواړي په بازار کې وګرځي."

"_دلته بازار شته؟"

"_هو! د زيارت بازار يې بولي. خوتر هغه وړاندې دې بايد مور ډوډۍ وخوري؟."

مور وويل :

"ډېره زياته وږې شوې يمه."

ټولو وخندل اود "رايشز ايفل" هوټل پر لوري روان شول، چې ډوډۍ وخوري. هغه پېغله چې مخکې يې پلار ته ډوډۍ راوړې وه، له يوه مېز څخه بل ته تله او له پلار سره يې د خبرو اترو وخت نه درلود.

د لمر وړانګې د پلورنځي تر څنګ ونو باندې لګېدلې. پلورونکي د (سګرېټو، دسکلو "دستکشو" جرابو او خوليو په پلورلو لګيا وو. له هېيو څخه يې زيات مالونه راځوړند کړي وو او دوی هم په لوړو اوازونو خلك سودا ته هڅول).

پلار وپوښتل:

"غواړې چې يوه کجاوه درته رانيسم؟"

مور وويل:

"نه! زياته مننه."

دېګونه يې سره اوډلي وو. منګي، غابونه (قابونه) او سګرېټدانۍ يې چې ښې ډېزاين شوې وې، څنګ تر څنګ ايښوول شوي وې. رانيوونکو د بازار په تنګو کوڅو کې غابونه (قابونه) اوچتول، ښه به يې کتل، بيا به يې پيسې ورکړې او تر بغل لاندې به يې نيول .

پلار پوښتنه وکړه:

"يو لوی غاب (قابونه) درته رانيسم؟"

مور وويل:

"نه، مننه"!

په يوه ځای کې شمع او نور سپېڅلي توکي پلورل کېدل.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په یوه بل پلورنځي کې سپېځلي سماوارونه هم پلورل کېدل، چې دوولس سرلرونکي رنګونه پرې انځور شوي وو.

پلار وپوښتل:

"یو یې درته رانیسم؟"

"_هو! یو نه، بلکې دوه. یو باید انا ته رانیسو."

"_بل څه هم غواړې؟"

څرخېدونکې زانګو څرخېده، ماشومان پر ابلقو لرګینو اسونو سپاره وو او څرخېدل. پلار هانس ته مخ راواړاوه او ویې پوښتل:

"پر اس سپرېږې؟"

هانس وویل:

"پر اس؟ پر سره اس؟"

کله چې هانس پر اس سپور و، مور و پلار ورته لاسونه ښورول .

"سر دې پرله څرخي؟"

"_نه هېڅکله نه"

ماشومانو کاغذي چرګان، پایپونه او کاغذي ماران پوکل، په شېریني پلورنځي کې بېلابېلې شېرینۍ خرڅېدې.

پلار وپوښتل:

"کوم ډول شېریني دې خوښېږي؟"

هانس وویل:

"هغه په پاکټ کې چې ده."

پلار، هغې پېغلې ته مخ واړاوه، چې د مېز تر شا ولاړه وه:

"احمقانه ده، څه وکړو، یوه شېرني خو ورکړه."

مور وویل:

"ان شا الله چې پښېمانه کېږې به نه"

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په پاکټ کې څو ډوله خواږه وو، د پاکټ پر مخ د ساعت انځور و، چې ستنې يې انځور شوې وې. هانس وپوښتل:

"څو بجې دي؟"

پلار ساعت ته وکتل او ويې ويل:

"اووه بجې! خو ستا ساعت پنځه ساعته وړاندې دی. په اوو بجو کور ته رسېږو؟"

مور د زيارت سړك ته وکتل. د كليسا برجونه د غونډيو تر شا پټېدل، مور وويل:

"ډېر په زړه پورى او ښه سفر و."

د لمر سترګه چې نيمايي يې تياره شوې وه، د سړك د پای په برخه کې په ډوبېدو وه.داسې ښکارېدل، لکه پلار چې موټر د لمر خوا ته څغلوي.

د غنمو له کروندې څخه توده هوا جګېده، خو د ونو سيورو، چې پر واټ خپاره وو، هوا سړوله. له ليريو پرتو چمنونو څخه غبار جګېده.

پلار وپوښتل:

"کوم شي اور اخيستی؟"

درېيو واړو بوی- بوی کړل. موټر يې يوڅه کرار کړ، دومره چې انسان ورسره څغستلای شوای.

پلار وويل:

"هيڅ هم نه دي"

بيا يې د موټر سرعت زيات کړ.

مور، مخ واړاوه او زياته يې کړه:

"ولې دې خولۍ نه پر سر کوې؟"

هانس وويل:

"باد مې خوښېږي"

"ــوالګی به دې ووهي"

پلار، په امرانه انداز وويل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"خولۍ دي همد اوس پر سر کړه"!

هغه کلا چې د بزګرانو په جګړه کې ورانه شوې وه او د سړك په بله غاړه کې پرته وه، سمه دمه ښکارېده. د بیا ستنېدو لار په چتکۍ سره ووهل شوه. ځکه چې اوس یې هرڅه ښه پېژندل.

مور وویل:

"یو څه کرار شه، ښه نه ده چې بیړه وکړې، د خوړو د جوړولو لپاره مې انا ته د اړتیا وړ ټول شیان سپارلي دي."

پلار ځواب ورکړ:

"فکر کوم چې د ډوډۍ خوړلو په وخت کې به ورسېږو، ښه ډوډۍ به تیاره وي؟"

"ــ د لوبیا قورمه او"...

پلار وویل:

"ان شا الله چې انا به دېګ نه وي سوځلی"

لمر په چټکۍ سره ډوبېده او هغې سکې ته ورته و، چې په اسمان کې ورکېده. د اسمان له بلې څنډې سپوږمۍ راختله او د کنګل یوې ټوټې ته ورته وه، چې نیمایي لمر روښانه کړې وي. کله چې موټر په لوړ واټ کې په خوځېدو و، ناڅاپه یې له ماشین څخه زیات توش (غبار) رااوچت شو. پلار برك وواهه او له موټره بهر ووت. د موټر بانټ یې اوچت کړ. ویې لیدل چې اور، ټول ځایونه نیولي دي.

پلار چغې کړې:

"دباندې ووځئ، دباندې"!

مور او هانس راووتل او یوې کندې ته یې ځانونه واچول. په دې وخت کې له ماشین څخه دوه پرله پسې اوازونه اوچت شول. بیا تږې تور لوګی اوچت شو.

تر اورونو لاندې د للېټر د ابشیدنې اواز اورېدل کېده. پټرول او موبلایل ښاخکی ښاخکی پر ځمکه څڅېدل. د اور لمبو په ښاخکو پسې حرکت کاوه او تر ستونې یې تېرول .

مور پر پلار نارې کړې:

"موږ باید څه وکړو؟ څه کولای شو؟"

پلار لاسونه اوچت کړل، کرار یې راکښته کړل او ویې ویل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هېڅ"!

په دې نژدې ځايونو کې اوبه نه شته، که وي هم نتيجه يې نه ورکوله. ټانکي چاودېدلې وه .

مور بيا ناري کړې:

"اوه خدايه! اوه خدايه"!

پلار وويل:

"مورې يوازې کولای شو ودرېږو او ننداره وکړو. رښتيا، هانسه! دا ښايسته سوځېدنه نه ده؟"

لمبې شنې او ژړې وې. د مني د وښو د لمبې غوندې يې تودوښه لرله. د حرارت له کبله د موټر هنداري ماتې شوې او پر ځمکه تويې شوې. اور د موټر منځ ته لار ومونده.

مور وويل:

"هغه ښايسته توشکې"!

پلار ورزياته کړه:

"نوی موټر رانيسو"

مور وپوښتل:

"کور ته به څنګه ځو؟ هوا تياره کېګږي"

"ــ کور ته؟ ګوندې کوم موټر له دې ځايه تېرشي او مور له ځانه سره بوځي. خو که له دې لارې کوم موټر تېر شي."

پلار د موټر شا و خوا وڅرخېد. ويې خندل او ويې ويل:

"اوس مو د دې پېښې زيارت هم وکړ"!

پلار، د مور څنګ ته ودرېد، لاسونه يې د هغې له غاړې چاپېر کړل، کله چې بېرته د موټر خوا ته لاړ، مور په ارامۍ سره هانس ته وويل:

"پلار دې نورې ښکنځلې نه کوي. دا د زيارت تاثير دی، د الهي بخښنې اغېز دی.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژباړې نېټه:1381ل کال- سلواغه

کندهار

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بلاسکو ایبانز

سیند

د شپې دوې نيمې بجې به وې چې چا د جونګړې لـه شا څخه غږ کړل:

انتونيو ! – انتونيو!

انتونيو لـه کټ څخه اوچت شو. د هغه ګاونډی چې هر وخت به لـه ده سره د کبانو ښکار ته روانېده، ورپسې ورغلی و. اوس هم سيند ته د تګ وخت و.

هغه شپه انتونيو لږ ويده شوی و. د شپې تر يوولسو بجو يې لـه خپلې مېرمنې سره خبرې اترې کولې. خوارکۍ "روفينا " هم د مار غوندې پر کټ اوښتله رااوښتله او د تل په شان يې سوچ کاوه چې څنګه به خپل ژوند شه کړي. د خاوند د کاروبار خوند يې نه و. په ټول دوبي کې يې يو کب هم نه و نيولی. تېر کال د مديترانې په سمندرګي کې کبان زيات وو. هر ښکاري به دوه درې سوه کبان نيول، پر دوی باندې د باران په شان پيسې اورېدلې، هغه کس به چې د انتونيو په شان عياشي نه کوله، ځان ته به يې يوه وړه بېړۍ را نيوله او ځان به يې د نورو لـه مزدورۍ څخه ژغوره .

اوس بندر لـه بېړيو ډك شوی و، بېړۍ بېخي زياتې شوې وې، خو د کبانو درك نه و. د کب نيوونکو په لومه کې به يوازې لوخې بندېدې. د دوی په دېګونو کې به هېڅ هم نه وو. داسې ښکارېدل چې هغه کال، لويو کبانو بل لوری نيولی وي، هېڅ کب نيوونکي ته هغه کال دا وياړ نه و په برخه شوی، چې لږ تر لږه يو لوی کب ونيسي .

روفينا په خواشينۍ او نهيلۍ کې ډوبه وه. په کور کې يوه انه هم نه وه. دا ډېر وخت کېده چې د نانوای او بقال پوروړي وو.

يوه سپين سترګي وزګاره ماڼو (بېړۍ چلوونکي) سينيور توماس به په يوه لويه چغه ټول کلی خبراوه، دوی ته به يې ګواښونه کول او خپلې هغه پيسې يې غوښتې چې انتونيو د بېړۍ جوړولو په وخت کې ځنې پور کړې وې. دغې وړې او ښکلې بېړۍ د دوی ټوله شتمني تر ستونې تېره کړې وه.

انتونيو جامې واغوستلې او خپل نهه کلن زوی يې، چې په سيند کې به يې د مشرانو په څېر کار کاوه، راويښ کړ.

روفينا، پرته لـه دې چې لـه ځايه اوچته شي، ورو وويل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ګوندې نن بخت ستاسو سره ياري وکړي ! د خوړو غوټه په پخلنځي کې ده. پرون بقال غوڅ انکار وکړ، هغه نور پور نه راکوي... خدايه ! څه سپی ژوند مو دی."

انتونيو ووېل:

"ښځې ! غلې شه ! که سيند بېرحم دی، خدای خو رحيم دی. ځينو کب نيوونکو ويل چې پرون يې نوي، نوي کبان ليدلي، يو لوی کب زموږ د څو ورځو لپاره بس دی."

په دې وخت کې کب نيوونکي په خيال کې يو لوی کب انځور کړ، چې د نورو کبانو لـه ډلې بېل شوی او د تېر کال د اوبو ځای ته راغلی دی.

کوچني انتونيکو ځان تيار کړی و، په داسې حال کې چې د ده همزولي ماشومان په لوبو بوخت وي او دی په ډوډۍ پسې وځي، زيات مغرور و. د خوړو غوټه يې په شا کړه، د لويو کبانو د نيولو لپاره يې په ځولۍ کې لړ کوچني کبان اچولي وو، چې بيا يې په چنګك کې بند کړي. ځولۍ يې هم په لاس کې واخيسته او روان شول. ګاونډيانو بادبانونه غوړولي او په بېړۍ کې دوی ته په تمه وو .

خـلـکو سـيند تـه ودانـګل. د شپې په تياره کـې ځراغونـه بلېدل، په اوبو کې د خلکو انځورونه په لړزېدو وو، د کبانو تورونه د بېړيو لـه څنډو سره لګېدل، د رسيو د غږ، غږ آوازونه اوچت وو، بادبانونه به پورته کېدل او د باد په وړاندې به په ناز، ناز رپېدل.

د کلي وړو سپينو کورونو چې، خلکو د دوبي د تېرولو لپاره جوړ کـړي وو، د سيند تر څنډو ادامه درلوده. د لويو-لويو کورونو کړکۍ به روښانه وې، تابه ويل اور په کې بل دی. سره او سپينه رڼا به يې پر سمندرګي خپرېده. دا د کازينو ودانۍ وه. انتونيو په کرکه وروکتل او ويې ويل :

"شتمن خلك شپې داسې تېروي ! قمار وهي، خپلې پيسې اور ته اچوي. دوی بايد هېڅ وخت د روزي ګټلو لپاره تر سپېدو وړاندې لـه خوبه ونه پاڅي."!

انتونيو بيره لړله او ويل به يې : ژر شئ ، ژر شئ ! و ګورئ څومره ګڼه ګوڼه ده.

کب نيوونکو رسۍ کش کړې، بادبانونه کرار لوړ وخوځېدل، باد په کې ځای ونيو او په رپېدو شول. څه شېبه مخکې بېړۍ ورو روانه وه او څپې يې غوځولې، خو کرار، کرار ګړندۍ شوه او د سيند منځ ته يې لار اواروله.

د دوی په وړاندې د شپې تور حجاب خپور و، چې يوازې د ستورو په کمرنګې رڼا روښانېده، د دوی شا و خوا وړې بېړۍ چې تېرې څوکې يې لرلې، د ناپېژندويه موجوداتو د سيورو غوندې رواني وې.

ګاونډي افق ته وکتل او زياته يې کړه:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"انتونیو ! د باد لوری بدلېږي."

" _زه یې هم وینم."

" _لکه چې هوا توپاني کېږي".

" _پروا نه کوي ! همدغه لوری وساته، چې لـه دغو بېرندوکو خلکو څخه لیرې شو."

د دوی بېړۍ، د دې پر ځای چې د نورو په شان د ساحل پر لوري روانه شي، خپله لار ونیوله. سپېدې و چاودېدې، د لمر سترګه د اور د یوه لوی غونډاري په شان په اوبو کې ځلېده، څپې د اور د لمبو غونډې ځلېدې. انتونیو د ګاونډي شاته ناست و، ماشوم هم په ځیر سره سیند ته کتل. د بېړۍ لـه هر لوري څخه سیند ته چنګکونه ځوړند شوي وو. کله- کله به د چنګك رسۍ په لړزېدو شوه، یا به یو کوچنی کب لوړ غورځېده او په هوا کې به ځرخېده....ورو کبانو د ښکار خواړه په غاښول، خو دوی ته به غټ او مناسب کب په لاس نه ورته.

څو ساعته تېر شول، بېړۍ وړاندې تلله، کله به یوې خواته کږه شوه، کله به یې مخامخ پر څپو ور دانګل او سره سینه به یې ښکاره شوه. هوا توده شوه. کوچنی انتونیکو به تل د بېړۍ خونې ته ورننووت او لـه بوشکې څخه به یې اوبه څښلې.

د سهار لس بجې به وې، چې ساحل ګردسره لـه سترګو نهام شو، یوازې په هغو لیریو کې د نورو بېړیو بادبانونه د سپینو خیالي کبانو د وزرونو په شان ښکارېدل.

ګاونډي وویل:

"انتونیو ! غوږ کښېږده ! خوښه دې نه ده چې "اوران" ته لاړ شو ؟ دلته خو کبان نه شته او زموږ تم کېدل هم کومه ګټه نه لري."

انتونیو د بېړۍ لوری بدل کړ، پرته لـه دې چې ساحل ته نژدې شي، پر هماغه لوري روان شو. وروسته یې په خوښۍ سره زیاته کړه:

"راځئ د غرمې ډوډۍ و خورو ! ملګریه ! د خوړو غوټه راوړه، دلته دې پام وي چې کبان څه وخت د ښکار خواړه خوري."

د هر چا د غرمې ډوډۍ ، یوه ټوټه ډوډۍ او یو پیاز و....

په دې وخت کې باد توند شو، بېړۍ په څپو کې کښته او پورته کېده. ناڅاپه د انتونیکو د چغې اواز پورته شو:

"بابا ! هله هله هغه دی یو کب ! ډېر لوی هم دی."!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډوډۍ او د پیازو ټوټې د بېړۍ پر سینه تویې شوې، سرېو د بېړۍ لـه څنډې سرونه وغزول. په رښتا چې یو ستر او غوړ کب په ناز- ناز د بېړۍ خواته را روان و. توره او ځلېدونکې ملا یې په اوبو کې ښکارېده. دی به حتمًا هماغه کب و، چې ډېرو کب نیوونکو یې تل په اړه خبرې کولې.

دغه لوی کب په پستو حرکاتو یوه او بل لوري ته کړېده، کله به د بېړۍ په یوه خوا کې څرګند شو، کله به هم د اوبو په منځ کې ورك شو او یو ګړۍ وروسته به بیا و لیدل شو.

انتونیو لـه خوښۍ او تلوسې څخه سور اوښتی و، د کب نیونې رسۍ یې، چې د بټې ګوتې په اندازه یو کب یې په چنګك کې بند کړی و، اوبو ته خوشې کړه.

ناڅاپه د بېړۍ په شا و خوا کې یو ګرداب جوړ شو، بېړۍ لړه کړه شوه، ته وا چا لاس ورغزولی او هڅه کوي، پر بل مخ یې واړوي. بېړۍ لړزېده. اوازونه ترې پورته کېدل او تا به ویل د دوی لـه پښو څخه تښتي... بېړۍ یو تونډ ټکان وخوړ، خو بېرته په څپو کې روانه شوه.

د کب نیونې رسۍ چې ټینګه ترل شوې وه، سسته شوه، چنګك یې راکش کړ، که څه هم ډېر ټینګ یې تړلی و، خو کب په خپلو غاښونو مات کړی و.

ګاونډې په خواشینۍ سره سر وښوراوه او ویې ویل:

"انتونیو ! موږ ددې کب دښمنان کېږو نه، پرېږده لاړ شي، د خدای شکر پر ځای کړه چې یوازې یې چنګك و ژووه او مات یې کړ. نژدې وو چې بېړۍ پر بل مخ واړوي."

خو د بېړۍ خاوند چغې کړې:

"ته وایې چې دومره لوی کب پرېږدو ؟ ته یې په ارزښت نه پوهېږې ؟ نه ! تو لعنت دې وي پر شیطان ! باید ونه بېرېږو، باید ویې څارو او ورپسې شو."

د بېړۍ لوری یې بدل کړ او هغې خواته یې روانه کړه، چې کب تللی و. د کب نیونې په چنګك کې یې څو واړه کبان بند کړل او اوبو ته یې خوشې کړ. انتونیو پرته لـه دې چې د بېړۍ څنډه پرېږدي، یوه تېره نېزه په لاس کې ونیوله.

د چنګك رسۍ بیا و ښورېده، چې بېړۍ یې هم و لړزوله، د قرچ، قرچ یو ګواښوونکی اواز ترې اوچت شو، دا ځل د کب په خوله کې چنګك بند شوی و، د خپل خلاصون لپاره یې هڅه کوله، بېړۍ یې د ځان خواته راکشوله، پر څپو یې یوه لېونۍ نڅا پیل کړه. تا به ویل چې د سیند اوبه اېشي، یوه خړ رنګه ګرداب، ځګ لرونکې او غوسه ناکې څپې شا و خوا ته پاشلې. سیند خروښېده، داسې برېښېدل چې تر اوبو لاندې دوه لوی موجودات د ژوند او مرګ پر سر جګړه کوي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته ببرې داسې کړه شوه او پر بغل واوښته، چې تا به ويل چا په لوی لاس کړه کړه.اوبه د ببرې منځ ته ورغلې او تر نيمايي ډکه شوه، يوه توند گوزار کب نيوونکي لـه پښو وغورځول:

انتونيو د ببرې څنډه خوشې کړه، نژدې و سيند ته و لوېږي. خو په دې وخت کې يې يو آواز تر غوږ شو او لـه دې سره جوخت ببرې سمه شوه. کب، د کب نيونې رسۍ وشکوله. کب ببرې ته نژدې وگرځېده او په خپله شفافه لکۍ يې ځگ لرونکې څپې شا و خوا ته پاشلې.

انتونيو وويل:

"غله ! اوس نو نه شې کولای راځخه و تښتې."

ته وا لـه يوه لوی دښمن سره مخ وي، تېره نېزه يې په زوره د کب خواته گوزار کړه، اوسپنې د کب سرېښناکه او نرم پوست څيرې کړ او د کب په بدن کې ننووت. څپو د وينو رنگ خپل کړ. تپې کب د ډبرې په شان د اوبو تل ته کښته شو او په هغه ځای کې د وينو ليکې تر سترگو کېدې چې پورته راختې.

انتونيو يوه اوږده ساه واخيستله. ملگرو ته يې په غور سره و کتل، يوې معجزې ژغورلي وو. که دغې پېښې، چې يوازې څو ثانيې يې دوام وکړ، نور دوام هم کړی وای، نو ټول به اوس د سيند په تل کې پراته وو. کب نيوونکي د ببرې لندې سينې ته وکتل. گاونډي چې د ببرې پر دېوال نښتی اورنگ يې گردسره الوتی و، وويل:

"ما فکر کاوه چې کار به مو تمام وي! خومره اوبه مې تېرې کړې، لغتي کب"!

بيا يې انتونيو ته و کتل او و يې ويل:

"خو افرين ! ښه نښان دې وواهه، اوس به د اوبو پر سر راشي، ته به يې وينې"....

انتونيو و پوښتل:

"هلك چېرې دی؟"

د پلار په اواز کې د خواشينۍ ازانگه ويده وه، شونډې يې په رپېدو شوې. ته وا د خپلې پوښتنې لـه ځواب څخه وېرېږي. ماشوم په ببرې کې نه و، انتونيو په دې هيله چې خپل زوی د ببرې په وره خونه کې ومومي، ورې خونې ته ودانگل، اوبه يې تر زنگنو پورې رسېدې. بايد د ببرې اوبه يې تشولای. خو، هغه وخت ددې کار نه و، په تياره کې يې په بيره وړه خونه و لټوله، خو د اوبو لـه بوشکو او نورو سامانونو پرته يې نور څه ونه ليدل. د لېونيو په شان يې بهر ته منډې کړې:

گاونډی ايله اوس خبر شو، لاسونه يې وخوځول.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی خو لـه ژوند او مرگ سره دومره فاصله نه درلوده. خامخا به ماشوم د ناځاپي گوزار لـه کبله بېسده شوی او بیا به تل ته تللی وي.

کب نیوونکي دغه اندېښنه په زړه کې پټه کړې وه او غلی و. هغلته لیرې چې نژدې و د سیند ځپې ببرۍ تر ستوني تېره کړې، پر اوبو کوم څیز بربښېده.

انتونیو چغې کړې:

"هغه دی، هغه خپله دی"!

ځان یې اوبو ته واچاوه او په ټول ځواك سره یې د هغه شي پر لوري لامبل پیل کړل.

گاونډې په بیړه بادبان راکښته کړ.

کله چې بدمرغه پلار ډاډه شو چې هغه تور شی یوازې د انتونیکو یو بوټ دی، چې ځپو د سیند منځ ته غورځولی، ناڅاپه یې ځواك ختم او غړي یې بې سېکه شول. په چغو یې ځان د ځپو لـه حملو څخه ژغوره او هڅه یې کوله چې ډېر ژر د سیند تر زیاتې برخې واوړي. خو شا و خوا یې یوازې اوبه وې، یوازې یې په سیند کې ببرۍ لیده، چې دده پر خوا را روانه وه....

ناڅاپه د اوبو لـه منځه یو تور شی، چې په وینو لژندو ځپو کې تاوېده را تاوېده، را بهر شو. دغه شی مړ کب و.... دغه ښکار انتونیو ته گران پرېوتی و. خپل یوازېنی زوی کوچنی انتونیکو یې د هغه لـه کبله لاسه ورکړی و. ای مهربانه خدایه ! ایا یوه ټوټه ډوډۍ باید په همدومره بیه تر لاسه شي؟ انـتونیو تر یوه ساعته زیـات پـه سیند کې و. په پرلـه پسې ډول یې لامبل او په خپلې ورکې پسې گرځېده. د هرې ځپې د غږ په اورېدو به یې گومان کاوه چې همدا اوس به یې د زوی مړی د اوبو سر ته رابهر شي. هره شېبه یې گومان کاوه چې د انتونیکو مړی به د اوبو په منځ کې، ده ته نژدې کښته پورته کېږي. خو تورو او تیارو ځپو به تېر ایست.

انتونیو غوښتل په سیند کې پاتې شي او لـه خپل زوی سره یو ځای ومري، خو ملگري لـه اوبو څخه راوایست. د ببرۍ په منځ کې یې څملاوه او ویې پوښت:

"انتونیو ! څه باید وکړو؟."

انتونیو ځواب ور نه کړ.

"گرانه دوسته ! ځان باید لـه منځه یو نه سې. زموږ ژوند همداسې دی، بله چاره نه شته. ماشوم په سیند کې ورك شو، زموږ نیکونه او پلرونه هم هملته مړه شوي او موږ به هم یوه ورځ همداسې، همدلته مرو.!

خو ژر یا وروسته کوم توپیر لري ؟ اوس باید کار بشپړ شي. هېره دې نه شي چې موږ نېستمن او تشلاسي خلك یو."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا یې په دوو تناوونو کب وتاړه او په بېړۍ پسې یې ټینګ کړ. په بېړۍ پسې د وینو یوه لیکه جوړه شوه. باد لـه مخامخ لوري لګېده، بېړۍ درنه شوې وه او په سختۍ سره وړاندې تله. بېړۍ چلوونکي او ګاونډي د بېړۍ د اوبو په تشولو لاس پورې کړ، ته وا دغه لویه بدمرغي یې هېره شوې وي. په دې کار سره بېړۍ نوره هم ګړندۍ کېده. ستونزمن کار، انتونیو ستړی کړی و، کنګس و. خو په پر له پسې ډول یې تر سترګو د اوښکو ځاځکي بهېدل او په بېړۍ کې لـه راغونډو شویو اوبو سره ملګري کېدل، وروسته د انتونیکو قبر ته تویېدل!

کله چې بېړۍ لـه اوبو څخه تشه شوه، په بیړه روانه شوه، نور نو د ډوبېدونکي لمر په رڼا کې سپین کورونه او د ساحل بل لوری ښکارېده.

دغې سپېرې منظرې د انتونیو درد او وېره نوره هم زیاته کړه. لـه ساړه اّه سره یې وویل:

"زما مېرمنې روفینا ته به څه وایم، هغه به څه وایي؟"

لـه مېرمنې سره د چلند اندېښنې د هغه پر اندام لړزه خپره کړه. دی هم د نورو زوروړو خلکو په شان په خپل کور کې یوازې د یوه غلام غوندې و.

د مازیګري باد، خوندوره نڅا پر سیند خپرېدله، هغه باد چې د ساحل لـه لوري لګېده، د ځینو شتمنو او بډایو خلکو سندرې، د تهنیت د درود په شان پر سیند خپرېدې. د "کازینو" د ساحـل پـر مـخامـخ د سندرغاړو یوې ډلې سندرې ویلې. د ساحلي واټونو په بهیر کې، چې شا و خوا یې ونې ولاړې وې، وربښمین چترونه، ښایسته خولۍ، د کلیوالو سپین او روښانه کالي، لـه لیرې د تسپو د رنګینو دانو غوندې ښکارېدل .

ماشومانو په سپینو جامو کې هرې خواته ځغستل، توپبازي یې کوله، یا به په نڅا- نڅا سره راتاوېدل او بیا به سره یو ځای شول.

ساحل ته نژدې، کب نیوونکو ګڼه ګونه جوړه کړې وه، د دوی تېزبینو سترګو، دا اټکل کولای شوای، چې د انتونیو بېړۍ څومره ارزښتناك ښکار په ځان پسې راکاږي. خو انتونیو یوازې یو کس لیده. هلته یوه دنګه ښځه ولاړه وه، چې سر یې لوڅ و او باد یې لمن ښوروله.

بېړۍ ساحل ته ورسېده. د خوښۍ چغو او ولولو یې هر کلی وکړ. هر چا غوښتل چې لوی کب لـه نژدې څخه وګوري. د انتونیو ښکار ته حسودې او رخه ګرې سترګې وګنډل شوې .

د نېستمنو خلکو ماشومان چې شوړېدلي کالي یې وو، سور رنګه اوبو ته واوښتل، چې د کب لکۍ په لاس کې ونیسي.

روفینا د خپل خاوند خوا ته وکتل چې سر یې لاندې اچولی و او د نورو کب نیوونکو مبارکیو ته یې غوږ نیولی و، ویې پوښت:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هلك چېرې دی ؟ زموږ ماشوم چېرې دی؟"

سرې خپل سر نور هم کښته و نیو، د خپلو اوږو تر منځ یې کښېکاږه، ته وا غواړي چې په ځمکه کې ننوځي او ورك شي، نه شی ووینې، نه یې واوري. خو روفینا بیا وویل:

"نو انتونیکو چېرې دی؟"

هغې بیا خپلې سرې او راوتلې سترګې د خپل خاوند په څېره کې وګنډلې، لـه ګرېوانه یې و نیو او په خپل ټول قوت سره یې ټکان ورکړ، خو څه شېبه وروسته ناڅاپه تر شا لاړه، لاسونه یې سیده کړل او په نهیلۍ سره یې یوه لویه دردناکه چغه وکړه:

"یا عیسی بن مریمه ! زما انتونیکو ډوب شو ! مړ شو ! په سیند کې پاتې شو"!

آخر خاوند یې، په داسې حال کې چې ژبه یې بنده، بنده کېده او په سختۍ سره یې توري په خوله راوړل، وویل:

"هو ګرانې مېرمنې ! زموږ ماشوم ډوب شو، لکه څنګه چې نیکه یې ډوب شوی و او زه هم ډوبېږم. د سیند څپو هغه تر ستونې تېر کړ. سیند موږ ته روزي راکوي. دی هم په موږ تغذیه کېږي. چاره څه ده ؟ ټول د دې لپاره دنیا ته نه راځي، چې واکمن شي."

ژړا یې په ستوني کې غوټه شوې وه، تر سترګو یې د اوښکو سېل روان و. خو ښځې ورته غوږ نه و نیولی، بلکې په ډېره خواشینۍ او نهیلۍ سره پر ځمکه اوښتله- رااوښتله، خپل پرېشانه وېښتان یې راکشول او په نوکانو یې مخ شکاوه، په ژړا- ژړا کې به یې ویل:

"زما زوی انتونیکو"!

ګاونډیانو او د کب نیوونکو مېرمنو، د روفینا خواته وځغستل. څه لـه پاسه ټول یې لـه دغه ډول مصیبت او غم سره مخ شوي وو....په خپلو قوي لاسونو یې هغه لـه ځمکې راپورته کړه او کور ته یې بوتله.

یوه کب نیوونکي انتونیو ته چې نه یې شول کولای د ژړا مخه ونیسي، یو جام شراب ورکړل. ګاونډی چې په عادي ځانپالنه کې ډوب و، لـه پېرودونکو سره د کب پر سر په چنه وهلو لګیا و....

لمر لوېدلی او سیند طلايي رنګ خپل کړی و، څپو ځان لـه ساحل سره واهه او یوه دردناکه زمزمه یې اوچتوله. د یوې بدمرغې مور د چغې اواز، چې د زوی تر مړینې وروسته د لېونتوب تر پولې کښل کېده، اورېدل کېده، چې د نورو کب نیوونکو د مېرمنو آوازونو یې هم ملګرتیا کوله:

"انتونیکو زویه"!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو نېکمرغه خلك په ښکلو او پاکو جامو کې تر ونو لاندې گرځېدل راگرځېدل، په کړس- کړس به يې خندل. آنّ دې ته هم متوجه نه شول چې دوی ته نژدې ځومره لويه بدمرغي پېښه شوې ده، د دوی غميزې او نېستۍ ته يې يو نظر هم وا نه چاوه.

د سندرغاړو سندرو د سمندرگي پر مخ نڅا کوله او په خپل شهوتبارې بنې سره يې د سيند ابدي ښايست زياتاوه.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویکتور هوګو

خواران

یوه توره توپاني شپه وه. د رود ترخنګ په زاړه او ځانته کور کې، چې منځ یې لږ څه تت ښکارېده، یوه خوا د کبنیونې جال پر دېواله راځوړند و، بل خوا پر کټ پنځه ماشومان تر برستنې (تلتك) لاندې ويده وو. د منقل سره او رېږدېدونکې رڼا پر چت خپره وه. د ماشومانو مور چې د کبنیوونکي مېرمن وه، خپل سر د ماشومانو پر کټ ایښی و. ورو یې دعا کوله، خواشینوونکو خیالونو او وېروونکو فکرونو ورڅخه ارامي اخیستې وه. هغه یوازې وه او په ډېر ځراکت سره یې د بهر شر و ځوږ ته غوږ نیولی و. وېرې او وحشت یې اروا ځوروله او زړه یې رېږدېده. د کور تر شا قهرجن رود غړمبېده. توپان تېول څیزونه په خپلو منګولو کې مروړل. ځان یې په سپینو ځګونو له پوښل شویو څپو سره پر ساحل واهه. د رود له ځوږ او د توپان له چغې څخه غمجنتوب او ژړا احساسېده. د دې کور خاوند یو کبنیوونکی و، چې هغه مازیګر هم د ښکار لپاره د سمندر غاړې ته تللی و او تر اوسه بېرته راګرځېدلی نه و. ډېر مهال کېده، چې له توپان سره لاس و ګرېوان و او له څپو سره یې ډغرې وهلې. هغه له ماشومتوبه اړ شوی و، چې د ژوند هر فرمان ته غاړه کښېږدي او د کبنیونې خطرناکې دندې ته دوام ورکړي. له هغو شپو څخه ډېر وختونه تېر شول. دی هم له دې وحشتناك او له اخ و ډبه ډك ژوند سره عادت شو. په توپاني او باراني هوا کې که کنګل به هم و، د سیند غاړې ته یې ځان رساوه. ته وا مرګ ورته یوه ډېره عادي پېښه ښکاري او هېڅ څیز هم ورته ارزښت نه لري. له ځانه سره یې وویل :

"زما ماشومان ډوډۍ غواړي، زه باید له توپانه ونه وېرېږم. باید لاړ شم، له توپان او خروښنده څپو سره وجنګېږم."

له همدغو سوچونو سره به په بېړۍ کې کښېناست. په ناپایه سمندر او توپانونو کې به ورګډېده، دا څومره زړورتیا غواړي، چې انسان وکولای شي ځان د سمندر په څپو کې ورګډ کړي او ورسره شخړه وکړي. دا څومره ستونزمنه ده، چې څوك دې له توپان او څپاند سمندر سره ډغره ووهي. د دې کار لپاره ډېره تجربه په کار ده، باید ځواکمن مټ ولرو. د توپان پر مهال ځینې د ښامار غوندې څپې د بېړۍ له څنډو څخه ولاړېږي. دا به د باد وېره وي، چې څپې چغې وهي او سپین ځګونه رابرسېره کوي.

د کبنیوونکي مېرمن "ژاني" لا ویده شوې نه وه. که څه هم خوب ورته، خو نه یې شول کولای، هغه په اندېښنو او دردونو کې راښکېله وه او ارام ته یې نه پرېښوده. د توپاني شپې چغې او ځوږونه یې اورېدل او دېته یې اړ ایستله، چې ان واړه غږ ته هم غوږ ونیسي. کله به یې د سمندري مرغانو وچ او وېروونکی غږ تر غوږ شو او د هغې په نظر

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې به يې خاوند انځور کړ، چې پر خپله بېړۍ ناست او د سمندر په خروښنده څپو کې به کښته پورته خوځي. "ژاني" خپل سر د ماشومانو پر کټ تکيه کړ او په ژره خواشينۍ کې ډوبه شوه.

له ځانه سره يې سوچ کاوه، چې له نېستۍ او فقر سره ژوند څومره ګران دی. له مفلسۍ سره يو کېدل ناشونی کار دی. موږ د دغو ستونزو پر زغملو سربېره ايله دومره توانېدلي يو، چې د جو ډوډۍ وخورو. د کور د ټولو غړو پښې لوڅې دي. بايد ټول ژوند له محروميت او ماتې سره تېر کړي. له نېستۍ سره مبارزه وکړي، خو ولې او د څه لپاره؟

د توپان له ډېرېدو سره جوخت سمندر هم غړمبېده. هره ګړۍ به څپې د غره په شان پر ساحل اوښتې او ړنګېدې به. کله- کله به پر سمندر کوم ستورى د پښ له کورې څخه په لوګيو کې د الوتي بخري غوندې ځلېده او پناه کېده.

شپه نيمايي ته ورسېده، پر دې مهال به خامخا نېکمرغه او شتمن خلك په خوښۍ سره په عيش او نوش، نڅا او پايکوبونو بوخت وو. خو د کبنيوونکي څه حال و؟ هغه خوار په الوتې څېره د خرمنې بالاپوښ پر ځان تاو کړی او په ناپايه تيارو کې د خپل برخليك په انتظار کې پر بېړۍ ناست او پرمخ روان دی. خو ساحل نه ښکارېده. د هغه د بدمرغې مېرمن (ژاني) په نظر کې وېروونکي انځورونه او منظرې يو په بلې پسې ژوندۍ کېدې. زړه يې د وېرې په منګولو کې راښکېل و. له سترګو څخه يې اوښکې بهېدې، خدايه! څومره ډېر کبنيوونکي د سمندر په نس کې ښخ دي، هغوی هم د اوس په څېر په توپاني شپه کې تللي او بيا هېڅ بېرته راګرځېدلي نه دي.

ژاني پانوس راواخيست، دا ګومان يې وکړ، چې د خاوند د هرکلي وخت يې رارسېدلی، له ځانه سره وبونګېده:

"سمندر تر اوسه ارام شوی نه دی. اوس به رڼا وي، توپان به کرار شوی وي. لاړه به شم وبه ګورم، چې د پېره داره برج روښانه دی که نه."

له کوره ووته. لمر خاته ته لا ډېر وخت پاته و. د رڼې سپوږمۍ رڼا پر ټول سمندر خپره وه. سمندر تر پخوا زيات غړمبېده، باران هم په اورېدو و. ژاني په ډېرو ستونزو د رڼدې په څېر وراندې تله. کور په تيارو کې ډوب شو. نه په کې کوم څراغ بلېده، نه هم کومه رڼا ښکارېده. توند باد له سورې- سورې بام څخه په چټکۍ سره تېرېده او چغې يې وهلې. ته وا غواړې کوټه پر بل مخ واړوي. ژاني يوه شېبه ودرېده او سوچ يې وکړ، چې دا خو زما د ناروغې ګاونډۍ کور دی، بدمرغه ښځه په داسې شپه کې هم يوازې ده، وربه شم. ځکه مرستې ته اړتيا لري. رښتيا د بدمرغۍ او ژوند سوچونو ببخې راڅخه هېره کړې وه. خاوند مې پرون ويل، حال يې ډېر خراب دی. خامخا به يې وګورم. ور يې په زوره وډباوه، خو کوم ځواب يې وانه ورېد. له ځانه سره يې وويل:

"زړه مې پرې سوځي، هغه هم زموږ غوندې څه، چې تر موږ ډېره نېستمنه ده. ماشومان يې بل څوك نه لري، د خوړو لپاره به هم څه نه لري. دا يوازې خواران دي، چې پر يو بل يې زړونه سوځي."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وره له ډبولو سره يې نارې کړې، ګونډې څوك يې واوري او ور پرانيزي. خو غږ يې د توپان په غرمباري او څوړونو کې ورکېده. په ډېرو ټکولو يې ناڅاپه ور پرانيستل شو. کور ته ننوته. تياره خونه يې په خپل پانوس روښانه کړه، خو له لومړي ګام سره پر خپل ځای ودرېده. د ګاونډې مېرمن په يوه کونج کې پرته ده، پښې يې يوځه راټولې وې، خوله يې خلاصه ښکارېده. مظلومه اروا يې له بدنه وتلې وه. تر دومره ډېرو مبارزو وروسته يې همدغه سوړ بدن پاتې و، دوه ماشومان يې تر څنګ ويده وو. هغې د خوب پر وخت پر ماشومانو خپل شلېدلی او زوړ څادر غوړولی و. ژاني په ډېره خواری پر لار تله. زړه يې درزېده، پښې يې رېږدېدې، په وېرې سره يې شا و خوا ته کتل. کله چې خپل کور ته ورسېده، د کټ تر څنګ پر وړه څوکۍ کښېناسته، لا هم د خپل خاوند په سوچ کې وه. غمونو او اندېښنو بيا پرې يرغل وکړ. نږدې و، چې زړه يې له غمه ودرېږي. له خولې څخه يې بې مانا او بې اړيکې خبرې راوتې. بيا يې له ځانه سره وويل:

"دا مې څه وکړل، د خپل خاوند غم او دردونه مې لېرې وو؟ هغه زما او د ماشومانو لپاره دومره خواري کوي، اوس دا دوه نور هم پرې ورزيات شول، واه خدايه! لکه چې خاوند مې راغی. نه! هېڅکله! ګومان کوم، همداسې مې وانګېرل، هېڅوك نه شته. بده ورځ راغلې، موږ خپله د خوړو لپاره څه نه لرو، څومره بد کار مې وکړ. ما څه کولای شوای، خاوند به مې خامخا وهي، زه پوهېږمه. زه د وهلو- ټکولو وړ يمه... لکه چې راغی. نه! دا د باد غږ دی. خدايه! څومره ساده يمه، ټوله شپه يې په بېصبرۍ او انتظار کې تېرومه او اوس يې په راتلو وېرېږم. هغه ستړې وه، خپل سر يې پر خپلو لاسونو کښېښود او په ناکراره خوب کې ډوبه شوه. نور نو د سمندر د غړمبا او د باد چغارې نه اورېدل کېدې. يو زورور لاس ناڅاپه د کوټې ور پرانيست، له وره څخه د سبايي کمرنګه رڼا کوټې ته راننوتله. له دې رڼا سره کبنيوونکی راننوت او نارې يې کړې:

"راغلم"!

ژاني ويښه شوه، په خوشحالۍ له ځايه راوېچته شوه او لاسونه يې د هغه پر غاړه ورتاو کړل. کبنيوونکی يې سترګو ته ځير شو. ژاني په ژړغونې غږ وويل:

"راغلې! جوړ خو به يې؟ ښکار دې وکړ..؟"

" ـ ښکار نه و، پارو مې له لاسه ولوېد، جال ځيرې شو. نږدې مړ شوی وم. څه وکړو، ماشومان ښه دي؟ څومره بده هوا ده، نږدې و چې ډوب شم. څو وارې د مرګ خولې ته ولوېدم، يوازې دې څه کول؟."

" ـ تا ته مې کتل، يوه شېبه مې خياطي وکړه، نږدې و له وېرې مړه شم. تا ته ډېره اندېښمنه شوم. سمندر ټوله شپه وغړمبېده. ماشومان ټول ښه دي. پوهېږې څومره بده پېښه شوې، سهار د ګاونډې کور ته لاړمه، هغه بدمرغه تېره شپه مړه شوې. ماشومان يې يوازې پاتې دي."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژاني رنګ د خبرو پر مهال اوښت- رااوښت .

خپلې جملې يې بشپړولای نه شوې، له وهلو وېرېده، لکه کوم بد کار چې يې کړی وي. بيا يې وويل :

"ډېر واړه دي، مشره لور يې ايله اوس په ګرځېدو راغلې."

کبنيوونکی په سوچ کې لاړ، اخر يې وويل:

"د بدمرغو څومره بد برخليك! خامخا به له منځه لاړ شي، څوك به يې وروزي؟ د کلي ټول خلك نېستمن دي، خپله خو څه نه لري، چې ويې خوري. زه يې په ورين تندي منم، خو موږ به خپله پنځه ماشومان لرو... څه وکړو؟"

خپله لنده خيشته خولۍ يې يوه ګوټ ته ګوزار کړه او دوه واري يې تر شونډو لاندې وويل :

"د کوتريو (کونګريو- کوکريو) غوندې به مړه شي. اخر موږ هم انسانان يو."

خپل غږ يې لوړ کړ:

"ژاني! ورشه راپې وړه، ډېر به وېرېدلي وي،مور به يې هم د مړينې پر مهال ويلي وي، چې موږ به يې يوازې نه پرېږدو. زه يې منم، خدای به د هغوی په برکت ډېر ښکار راپه برخه کړي. لوی به شي، له موږ سره به مرسته وکړي."

ژاني په داسې حال کې چې د کټ په وړاندې په ګونډو شوه او د خوښۍ اوښکې يې له سترګو تويېدې، ځادر يې ليرې کړ او يې ويل:

"دغه دي ډېر وخت کېږي، چې دلته دي."

د ژباړې نېټه: 16/7/1379ل کال

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخځ: شیرین ترین داستانهای واقعی،

راټولوونکی: فریدون پور حسین،

ړنده پیشي

په ډېرو ستونزو مې ماشومان ویده کړل. که څه هم د هغوی له حرکاتو مې زیات خوند واخیست، خو بیا یې هم له خېزونو، شوخیو او شورماشور څخه ستړی شوم.

ښه شو چې ماشومان ویده شول. ځکه چې په دې ستړې روحیې سره کېدای شول ډېر په تنګ شم، یا یې ووهم او وروسته پښېمانه شم.

ما یې مور په بېځایه نیوکو او وړو خبرو ډېره وځوروله، نو ځکه مجبوره شوه چې ماشومان او کور پرېږدي او د خپل پلار کره لاړه شي. انسان خو حساس موجود دی، تر کومه حده د نورو خلکو ترخې خبرې وزغمي؟ اخر د دې بدمرغې ښځې ګناه څه وه؟ ایا دا په هغې پورې څه اړه لري، چې زه نیمګړی شوم؟

دا د هغې غوښتنه وه؟ ایا هغې په ما کې دا نیمګړتیا رامنځته کړه؟ نو بیا مې ولې دومره بده وضعه ورسره وکړه، چې اخر کور پرېښودو ته اړ شوه؟

هی، هی! انسان چې تر کومه وخته پورې له کوم نعمت څخه برخمن وي، په قدر یې نه پوهېږي، کله چې یې نعمت له لاسه ورکړ، بیا ورته متوجه کېږي. سمه ده چې زه خپله ګناه منم، خو هغې باید خپل ماشومان او زه، نه پرېښودای.

هغه هم داسې مېږه، چې یو کال یې د سترګې له ړندېدو څخه تېرېږي.

نیمګړتیا که هرخومره وړه هم وي، پر روحیې اغېز اچوي او د انسان طبیعت اغېزمنوي. تر دې چې انسان ورسره عادت شي.

د ساري په توګه زه بدمرغه کله- کله خپله ړنده سترګه له یاده باسم. خو کله چې ناڅاپه په هنداره کې خپله څېره ووینم، نو د غم او خواشینۍ له کبله د مار غونډې تاوېږم، په هډوکو کې مې سره شوي سیخان تېرېږي .

څو کاله وړاندې مې چې واده نه و کړی، په کور کې مو یوه پیشي اوسېده، چې ډېره مینه مې ورسره درلوده. نه پوهېږم څه پېښه وشوه چې هغه پیشي هم په یوه سترګه ړنده شوه!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو زما ښه يادېږي، کله چې پيشي ړنده شوه، ما چې څومره ورسره مينه لرله او د هغې د ساګانو له خور- خور ځخه به مې خوند اخيست، تر دې وروسته زما ورځخه کرکه کېده. نور مې نه خوښېدل چې د پخوا په شان يې ونازوم، کله چې به يې خپله نرمه او پسته لکۍ زما پر شا راتېروله، ناراحته کېدم به .

زما کرکه به هغه وخت لا زياتېده، چې غوښتل به يې خپله ټوله مينه په خپله روغه سترګه کې منعکسه کړي. په دې وخت کې به مې ترې کرکه کېده او د لېونتوب په يوه حالت سره به مې هغه له ځانه شړله.

اوس د ځان په اړه هم همدا فکر کوم. ښايي زه به هم نورو ته د کرکې وړ شوی يم. په ځانګړې توګه چې کله خلکو ته ورنژدې کېږم، خامخا مې مينه له يوې سترګې ځخه سرچينه اخلي، ګومان کوم چې په ليدو مې ستړي کېږي. له دې کبله وېرېږم، نو ځکه له خلکو سره سوړ او بې مينې چلند کوم. په ځانګړې توګه له خپلې مېرمنې سره، چې تر ټولو راته ګرانه ده.

زما ړندېدل هم په خندوونکي ډول وشول، دا موضوع له شوخۍ پرته په بل څه نه شو تعبيرولای.

اوس دا دي نهه مياشتې کېږي، چې خپله يوه سترګه مې له لاسه ورکړې. پر دې سربېره مې د هغه لعنتي سفر ياد تل اروا او جسم ځپي، اوس هم ګومان کوم چې په هماغه سفر کې يم. لکه د هغه دوه مياشتني سفر ټول جزييات مې چې له پيله تر پايه په مغزو کې د کوم حساس دوربين په مرسته عکاسي شوي دي. تل د هغې پېښې په سوچ کې يم، هر ځل تر پخوا لا حيرانېږم او غوسه راځي.

ښه مې په ياد دي: يوولس مياشتې مخکې ډاکټر "ژ" وبللم په پنډ او مينه ناك غږ يې وويل:

"ګرانه دوسته! ته غواړې چې په يوه ليرې پرته سيمه کې د چيچك ناروغۍ د مخنيوي لپاره لاړ شې، ښه حق الزحمه هم درکول کېږي؟."

که څه هم پوهېدم چې هغې سيمې ته سفر زيات ستونزمن دی، خو د اوږدمهالې غريبۍ له کبله مې ومنله.

درې ورځې وروسته مې د سفر تياری وکړ .

هغه ورځ نېکمرغه سړی وم، چې يوازې مې د خپلې ځوانې مېرمنې او ماشومانو لپاره غوښتل دغه ستونزمن سفر وکړم. ګوندې مالي امکانات تر ګوتو او د هغوی هيلې ورپوره کړم.

هو! زړه مې غوښتل چې د خپلې مېرمنې په سترګو کې هغه پټ شوي هوسونه، چې ما به لوستل، خروب کړم. که هر څنګه وي، يو ځل يې هوسانه ووينم.

هغه ورځ خوشحاله او خوابدی په يوه زاړه بس کې د هغې سيمې پر لوري روان شوو.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خدای مخلوق ته د نېکۍ لپاره او له لرې حق الزحې څخه استفاده، دغه راز په هغه تور دوزخ کې اوسېدنه په ما پورې اړه درلوده.

څومره سختې ورځې مې تېرې کړې، خوارۍ مې وکړې، له خلکو سره مې مینه وښووله.

نه پوهېږم، ولې یې ویلي، چې:

که دې ښه وکړل، ستا په ښه به درځي.

په ښوونځي کې مې هم دا شعر لوستی و او د ښوونکي پر مانا او تشریح مې هم باور درلود:

هـــغـــه زړه بـــه لـــــه تـــوپانـــه په امـــان وي

چې کښتۍ غوندې د خلکو باربردار شي

خو اوس پر ټولو شیانو شك کوم. که د دغه شعر مضمون حقیقت ولري، نو ما تر ځان بدمرغه خلکو ته څه بد رسولي، چې ښۍ (راسته) سترګه مې په ناڅاپي ډول ړنده شوه؟!

ژړا مې ستونی نیسي، کرار- کرار مې لمن په اوښکو ډکېږي. سمه ده چې د هغه ستونزمن کار په بدل کې مې مزد ترلاسه کاوه، خو هغه مزد او پیسې زما د کار په وړاندې ډېرې کمې وې.

په هغه کلي کې مې ډېرې شپې روڼې کړې، په هغو غلیو او وېروونکو کلیو کې مې ډېرې شپې د دردمنو خلکو سر ته تېرې کړې او د هغوی د روغتیا د بیا ستنولو لپاره مې سترګې سره ورنغلې. خو د دې شعر دا بیت زما په اړه ډېر صدق کوي:

"هغه زړه به له توپانه په امان وي"...

اوس باید د هغې روڼې سترګې پرځای باندې د ښیښوکوم غټۍ کښېږدم، چې دغه تیاره او بدرنګه کنده ورباندې ډکه شي.

هغه سهار، چې غرمه مهال یې د تقدیر لاس دغه دردوونکې پېښه وکړه، ډېر ساعتونه مې خولې تویې کړې، ډېرو ماشومانو او سپین ږیرو ته مې د ړندېدو او مړینې له خطر څخه د ژغورنې لپاره پېچکارۍ ولګولې .

هېڅ مې نه هېرېږي، کله چې مې د وروستي ځل لپاره ناروغان وشمېرل، څلور ماشومان پاتې وو، خپل مرستیال ته مې وویل چې د یوه کپسول سر پرانیزي، چې زه یې هغوی ته ولګوم، بیا د غرمې ډوډۍ ته لاړ شو .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرستيال مې ښينبه راوايسته، د ښيښې ځنګ يې په وړې ارې لږ وګوراوه، بيا يې کرار- کرار ټک ورکاوه، چې لاس يې خطا شو، د ښيښې سر د دې پرځای چې پرځمکه ولوېږي، زما په راسته سترګه کې ننوت او چغې مې اسمانونو ته پورته شوې.

دا پېښه دومره ترخه او دردوونکې وه چې دا دې څو مياشتې وروسته مې هم د هغې په يادولو سره خوله او ستونی وچ او تريخېږي.

زما خوارکي مرستيال په وېرې- وېرې د ښيښې هغه ټوټه، چې د ستن غوندې زما په سترګه کې ننوتلې وه، راوايسته، خو کار له کاره تېر و. همغه ساعت مې خپل سامان راټول کړ، سره له دې چې لار اوږده وه، بيا هم د درملنې په هيله مرکز ته روان شوو. خو څه ګټه؟

څو ورځې وروسته يې زما د سترګې له کسي څخه هغه وېروونکې تپاکه وايسته. څه وخت لا نه و تېر شوی، چې په دېرش کلنۍ کې، يوازې د ځوانۍ په پسرلي کې د تل لپاره د يوې سترګې له رڼا او نعمت څخه بې برخې شوم.

هو رښتيا هغه شعر زما برخه کې ډېر ښه صدق کوي.

⊠⊠⊠

د مېرمنې ځای مې تش دی، خو نه... بېځايه خپلو احساساتو ته تسليم شوی يم. نور به هغه څوک نه يادوم، چې تر يو عمر مينې او محبت وروسته يې خپل خاوند او ماشومان يوازې پرېښوول، خپل داسې خاوند يې يوازې کړ، چې يوازې يو څو مياشتې يې له ړندېدو څخه تېرېږي.

ماشومان ويده شوي دي... هی... څوک دی؟ لکه چې د وره غږ دی. ودرېږ ښه غوږ ونيسم... يه.... تېروتنه نه کوم. څوک کرار- کرار دروازه ټکوي. ډېره کراره يې ټکوي. ښايي زما مېرمن وي!

دا په خپله هغه ده. وېرېږي، چې په دې نيمه شپه کې يې نازنين ماشومان راويښ نه شي. ښايي دا احتياط به د خپل بېګناه خاوند لپاره کوي.

ای خدايه! څومره ښه شول، چې راغله. زړه مې هوسا کېږي. بيا به ورسره بد چلند نه کوم، هڅه کوم چې هر وخت راڅخه راضي او خوشحاله وي. اوس به ورته په زبات ورسوم چې څومره مينه ورسره لرم. ور پرانيزم په ډېره مينه يې پر خپل ټټر کښېکاږم، سر او مخ يې ورمچوم .

ښه! ژر به رااوچت شم او د وره لاستی به تاو کړم .

اه خدايه! څوک، د وره تر شا څوک نه شته.

خو دا لعنتي پيشي چېرې وه، چې ناڅاپه يې په خپل کرکجن غږ سره کور ته ټوپ کړل؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه ځم چې دباندې يې وباسم، اى بدجنسې، اى لعنتي پيشي! دا ته وې چې ور دې ټکاوه؟ اوس دې دباندې باسم.

اه خدايه! څومره ښه هوسا پر کټ پرته ده. خو داسې ښکاري لکه يوه سترگه چې يې عجيب حالت لري. داسې نه چې په خپله وي. اه خدايه! دا خو مې خپله پخوانۍ پيشي ده، اوس راستنه شوې، هماغه ړنده پيشي، هماغه حيوان چې ما ترې کرکه لرله.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

رهنورد زریاب

عکس

اووه کلن وم، هره ورځ به چې له لارې تېرېدم، نو یو سپینږیری عکاس به مې لیده چې دېواله به یې ته نژدې په پیاده رو کې خپله زړه کمره درولې وه، خپله به هم پر ځمکه ناست و او په چورتونو کې به ډوب و. د هغه کمره یوې صندوقچې ته ورته وه چې درې اوږدې پښې یې درلودې. یوې خوا ته یې یو سوری و چې هنداره وربانديې نښلول شوې وه، هغه وړکوټی سوری به تل په یو تور کاغذ چې خولۍ ته ورته و، پوښل شوی و. د صندوقچې راسته خواته لستوڼي ته ورته ټوکر راځړوند و.

کله- کله به مې لیدل چې سپینږیری عکاس کار کوي، د چا عکس به یې اخیسته، پر دې مهال به هغه سړی چې عکس به یې اخیستل کېده، دېواله ته د راځړول شوې تورې پردې مخې ته پرځوکۍ کښېناست. سپینږیري عکاس به وړې کړکۍ ته سترګې ورنژدې کولې، د هنداري له سوري څخه به یې وړه خولۍ لیرې کوله او پر دې مهال به یې هغه سړي ته ویل:

"سر دې څه لوړ ونیسه... لږ کښته... نه، لږ لوړ.. زما لاس ته وګوره، همداسې واوسه."

ما به دغو ټولو کارونو ته په حیرانۍ سره کتل او له ځان سره مې ویل:

"په دې صندوقچه کې به څه وي؟"!

هرڅه چورت چې به مې واهه، ځان ته به مې ځواب نه شو موندلای.

څو شېبې وروسته به مې لیده چې سپینږیري به یو لوند کاغذ راکښه او پر دې کاغذ به د هغه سړي عکس ښکارېده، چې څو دقیقې مخکې د سورۍ لرونکې کړکۍ مخې ته ناست و. زه به نور هم حیرانېدم.

یوه ورځ دغه عکاس ته ورغلم او ومې ویل :

"زما عکس اخلې؟"

هغه په خندا سره ځواب راکړ:

"ولې نه."

" -څو غوارې؟"

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

" -نیمی وي وي، که سرترپښو؟"

" -سر تر پښو."

" -یوه قطعه وي؟"

" -هو – یوه قطعه."

" -لس افغانۍ."

تر هغې وروسته مې د خپلو پیسو په راټولولو پیل وکړ. غوښتل مې چې لس افغانۍ پوره کړم او خپل عکس واخلم. ډېرې ورځې تېرې شوې چې ما دا پیسې پوره کړې. یوه ورځ مې ټوله ذخیره لسو افغانۍ ته ورسېده. افغانۍ مې په جېب کې واچولې او سپینږیري عکاس ته لاړم، کله چې یې ولیدم داسې ښکارېده لکه زما په تمه چې وي. ویې پوښتم:

" -راغلې؟."

پیسې مې ورکړې او ومې ویل:

" -لس افغانۍ دي."

پرته لـه دې چې ویې شمېري، جېب ته یې واچولې.

" -ښه، اوس راشه دلته ودرېږه."

د تورې پردې مخې ته پر څوکۍ ودرېدم. د هنداري لرونکي سوري خولۍ یې لیرې کړه او خپله یې خپلې سترګې کړکۍ ته ورنژدې کړې، هغه هنداري لرونکي سوري ته ځیر شوم، په زړه کې مې شوق په څپو و، په ډېره سختۍ مې د خپلې خندا مخنیوی کولای شو. ځان ته مې ویل:

" -عکس مې اخیستل کېږي. زما عکس."

د سپینږیري عکاس غږ مې واورېد:

"چپې خوا ته وګوره... نه! ... لږ .... راسته خوا ته ...لږ نورهم... بس"!!

لـه ځان سره مې سوچ کاوه چې دا عکس به مې څنګه وي؟

عکاس بیا وویل:

" -پښې دې لږې سره نژدې کړه."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوره مې د خپلې خندا مخنيوی نه شو کولای. شونډې مې سره ليرې شوې.

عکاس وويل:

"مه خانده."!

شونډې مې سره کښېکاږلې.

همداسې هنداره لرونکې سورې ته ځير شوم او په ډېره سختۍ مې د خپلې خندا مخنيوی کاوه. د عکاس غږ مې واورېد.

" -ونه ښورې."!

د بُت په شان وچ ودرېدم، عکاس لـه کړکۍ څخه سترګې ليرې کړې او کړکۍ يې وتړله. هغه هنداره لرونکې سورى يې هم په هغې خولۍ پټ کړ او رانژدې شو، بيا يې سر تر پښو وکتلم او ويې ويل:

"ونه ښورې"!

د دې لپاره چې د خندا ښه مخنيوی وکړم، نو شونډې مې نورې هم سره کښېکاږلې، عکاس توره خولۍ ليرې کړه، هنداره لرونکی سورى راښکاره شو. وروسته يې بېرته بند کړ او ويې ويل:

" -خلاص شو."!

هوسا شوم، نوره خندا نه راتله، يوازې د خپل عکس ليدو ته په تلوسه کې وم.

عکس يې په يوه کاغذ کې راته وپېچه او رايې کړ. څو ګامه ليرې مې خلاص کړ، بېواکه مې وخندل. زه ومه. ټول شيان زما وو. چپنه، وړه لنګوټه، څپلۍ. ځان ته مې کتل چې ولاړ وم، لنګوټه مې يوڅه پورته شوې وه او وېښتان مې ښکارېدل. د سرتېرو (عسکرو) په شان نېغ ولاړ وم او شونډې مې داسې سره کښېکښلې وې چې ښکارېدل په زوره د خندا مخه نيسم.

په دې حال کې مې په سترګو کې حيرانتيا په څپو وه. چپنه مې پر بدن اوږده ښکارېده، د څپليو څوکو مې هم خندوونکې بڼه درلوده، بيا هم ځان راته ښه ښکاره شو.

عکس مې جېب ته واچاوه او ومې ځغستل چې خپلې مور ته يې وښيم.

په کور کې مې خپلې مور ته وويل:

" -خپل عکس مې واخيست."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې وويل:

" -راکړه چې ويې ګورم."

لاس مې جېب ته کړ، زړه مې په زوره ودرزېده، رنګ به مې هم الوتی و، ځکه عکس راښخه کوم ځای لوېدلی و، مور مې وپوښتلم:

" -ولې؟"

پرته لـه دې چې څه ووايم کوټې ته مې منډه کړه، خپله لار مې څو وارې ولټوله، خو عکس مې پيدا نه کړ. کور ته راغلم او په ژړا مې پيل وکړ. وروسته مې ماما هم راغی او ويې ويل:

" -هېڅ پروا نه لري ... زه به دې بل عکس واخلم".

مور مې سر راته ږمونځ کړ. نوي کالي يې راپه ځان کړل. ماما مې تر لاس ونيولم. چې عکس مې واخلي. خو سپينږيري عکاس ته ورنغی. ويې ويل:

" -برقي عکس اخلو."

زه يې يوې ښايستې عکسخانې ته بوتلم. زما عکس يې واخيست. ومې ليدل بيا هم زه ومه، خو دا عکس مې دومره خوښ نه شو، هېڅ خوند يې نه درلود. هغه عکس مې چې ورك کړی و، هر وخت په زړه کې و.

☒☒☒

وروسته، کلونه تېر شول، ډېر عکسونه مې واخيستل، هېڅ يو هم راته د هغه لومړني عکس په شان په زړه پوری او ښکلی نه و.

کله چې د ښوونځي په وروستي ټولګي کې وم. يوه ورځ مې په يوه مجله کې پر يوه عکس سترګې ولګېدې، ټکان مې وخوړ. زما عکس و. هماغه عکس چې ورك کړی مې و:

يو کوچنی هلك و چې د سرتېرو په شان نېغ ولاړ و، چپنه ورباندې اوږده وه، وره لنګوټه يې يوخه اوچته شوې وه او تور وېښتان يې ښکارېدل. د شپليو څوکو يې خندوونکې بڼه درلوده. دې ماشوم خپلې شونډې سره کښېکښلې وې، چې د خپلې خندا مخنيوی وکړي. باړخوګان يې پړسېدلي ښکارېدل او په سترګو کې يې يوه لويه حيرانتيا په څپو ښکارېده، خپل تېر وختونه مې وليدل.

خندا راغله. د عکس لـه پاسه يې ليکلي وو: "د اوونۍ (هفتې) په زړه پوری عکس."

او تر عکس لاندې دا توري لوستل کېدل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

)یو خوشحاله کلیوال هلك(

او ناڅاپه مې په ذهن کې راوګرځېدل: هغه سپینږیری عکاس به ژوندی وي، که مړ؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

جبران خلیل جبران

د اروا حمام

زه او زما اروا د ځانونو د مینځلو لپاره د ستر رود پر لوري روان شوو. کله چې ساحل ته ورسېدو، نو د یوه پټ ځای په لټه کې شوو.

هماغسې روان وو چې یو سړی مو ولید. هغه پر لویه توره تیږه ناست و، یوه کڅوړه یې په لاس کې وه، چې موټې ـ موټې مالګه یې ترې کښله او رود ته یې اچوله. زما اروا راته وویل:

"دی هماغه بدبین دی چې له ژوند څخه یوازې یوه سایه ویني. باید له دې ځایه لاړ شو، ځکه د هغه د سترګو په وړاندې لمبا نه شو کولای".

له هغه ځایه لاړو او روان شوو، یوه خلیج ته ورسېدو، هلته هم یو سړی ولاړ و او پر یوې سپینې ګارې یې تکیه کړې وه، په لاس کې یې د مرغلرو صندوق نیولی و. له صندوق څخه یې د قندو ټوټې راکښلې او رود ته یې اچولې.

زما اروا راته وویل: "دی هماغه خوشبین دی چې د نېکۍ او خیر لپاره ښه فالونه نیسي، راځه چې لاړ شو، ځکه ښه نه ده چې لوڅ مو دلته ووینې."

روان شوو، یوه بل ساحل ته ورسېدو، هلته هم یو سړی و چې په ډېره مهربانۍ سره مړه ماهیان له ځمکې اخلې او رود ته یې اچوي. زما اروا راته وویل: "دی هماغه مینه ناك زړه سواند، سړی دی چې هڅه کوي د قبرونو مېشتو کسانو ته ژوند ور وګرځوي، باید ترې لیرې شو".

له هغه ځایه هم لیرې شوو، یوه بل ځای ته ورسېدو، هلته یو سړی ولاړ و چې سیوری یې پر اوبو ښکارېده، څپه به راتله او د سیوري انځور به یې ړنګاوه، هغه به بیا خپل سیوری غوړاوه او . . .

زما اروا راته وویل: "دی هماغه صوفي ډوله سړی دی چې له خپلو وهمونو څخه بوت جوړوي او بیا یې پرستش کوي، باید یوازې یې پرېږدو".

هغه مو هم تر شا پرېښود او رهي شوو، یوه داسې سړي ته ورسېدو چې له اوبو څخه به یې ځګونه او حبابونه را اخیستل او بیا به یې د عقیقو په جام کې اچول. زما اروا راته وویل:

"دی د ذهن او خیال هغه اسیر دی چې ځان ته د غنو له تار څخه جامې جوړوي. ښه نه ده چې لوڅ مو ووینې".

څو ګامه وړاندې لاړو، یو غږ مو واورېد چې ویل یې :

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"دا هماغه رود دی، خپله دی، هماغه ستر او پراخ رود "!

زه او زما اروا په ډېره بېړه د غرړ پر لوري روان شوو. هلته مو يو سړی وليد چې رود ته يې شا کړې وه او ناست و، د حلزونونو دوه صدفونه يې په غوږونو کې، لکه دوې ځانګې او د خپل غږ ازانګه يې اورېده. زما اروا راته وويل:

"راځه له دې ځايه ليرې شو، دی هماغه لامذهبه زمانه ده، دوی له هغو ملکيتو سترګې اړوي چې پوهېدل يې ورته ګران وي، دوی حقيرو او بې ګټو جزياتو ته مخ اړوي".

هغه مو هم تر شا پرېښود، يوه بل ځای ته ورسېدو، يو سړی مو وليد چې په لويو تيږو کې ګرځېده، سر يې ټيټ کړی و او په شګو کې يې سر پټ نيولی و. خپلې اروا ته مې وويل:

"راشه همدلته ځانونه ومينځو، ځکه دغه سړی به مو نه شي ليدلای".

اروا مې سر وښوراوه او ويې ويل:

"نه! هېڅکله نه! دغه کس چې ستا په وړاندې دی، د خدای له تر ټولو بدو مخلوقاتو څخه دی، هغه يو خبيث ګناهکار دی، چې د ژوند له ناخوالو ځان پټوي، نو ځکه ژوند هم خپلې نېکمرغۍ او خوښۍ ترې سپموي".

پر دې مهال مې د اروا په څېره کې خواشيني څرګنده شوه، په ترخه غږ يې وويل :

"راځه له دغو سواحلو ليرې شو، د ځان مينځلو لپاره پټ او امن ځای نه شو موندلای. زه نه غواړم چې ددغو سواحلو باد راسره لوبه وکړي او هوا يې زما په پاکه مينه کې وردننه شي او رڼا يې زما پر سپېڅلي بدن خپره شي".

تر هغه وروسته ما او زما اروا هغه ستر رود پرېښود او د يوه ستر رود په لټه روان شوو.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماري لوييزه کاشنتيس

چاغه ماشومه

د جنورۍ مياشتې وروستۍ ورځې وې، چې يوه چاغه ماشومه راغله. د ژمي له پيله مې ماشومانو ته دکتاب ورکولو دود پيل کړی و. دوی به د اوونۍ پر يوه ټاکلې ورځ کتابونه راوړل او وړل به يې.

که څه هم زياتره ماشومان مې پېژندل، خو کله کله به داسې هم پېښېدل، چې د نورو کوڅو ماشومان هم په کتاب پسې راته راشي.

زياترو ماشومانو به په کور کې د مطالعې لپاره زيات وخت درلود. خو ځينې به داسې وو، چې هملته به کښېناستل او په لوستلو به يې پيل کاوه.

زه به هم د مېز تر شا کښېناستمه او په خپل کار به لګيا شومه، ماشومان به د کتابونو الماری ته نژدې په کتاب لوستلو بوخت شول. دوی به ما ته مزاحمت نه کاوه، زما لپاره به ډېر په زړه پورې وو.

يوه جمعه، يا به شنبه وه، چې يوه چاغه ماشومه راغله، البته دا داسې ورځ وه، چې ما چا ته کتاب نه ورکاوه.

غوښتل مې له کوره ووځم، خوتر دې وړاندې مې تکل وکړ، هغه خواړه، چې تيار کړي مې دي، د خوړلو لپاره خپلې کوټې ته راوړم. څو شېبې وړاندې يو کس راسره و، کله چې لاړ، نو د سرای دروازه يې خلاصه پرېښې وه. ما د خوړو پتنوس پر مېز ايښی و او غوښتل مې چې يو بل شی هم له پخلنځي څخه راوړم، چې دغه چاغه ماشومه مې مخې ته راښکاره شوه. څه کم دوولس کلنه نجلۍ به وه، زوړ بالاپوښ يې په ځان او تور بوټونه يې په پښو وو. په لاس کې يې د ښوييندوکي (يخمالك) ځانګړي بوټونه نيولي وو، څېره يې راته اشنا غونډې وه، دا چې له کوم غږ پرته کوټې ته راننوتلې وه، ټکان مې وخوړ. له تاسو څه پټه لږه ووېرېدمه هم.

په حيرانۍ سره مې وپوښتله:

"ما پېژنې؟"

چاغې ماشومې چې پر خپله غټه خېټه يې لاس ايښی و، ولاړه وه، هېڅ يې هم ونه ويل. په خپلو روښانه او ځلېدونکو سترګو يې راوکتل.

ومې پوښتله:

"کتاب غواړې؟"

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ځل یې هم ځواب رانه کړ، خو زه ډېره حیرانه هم نه شوم. پوهېدمه چې زیاتره ماشومان له سړي څخه شرمېږي. ځکه یې باید مرسته وشي. له الماری څخه مې څو کتابونه راوکښل او د هغې مخې ته مې کښېښوول. وروسته مې د ثبتولو او لېسټ کتابچه پرانیستله او ومې ویل:

"نوم دې څه دی؟"

ویې ویل:

"ما ته پنډوګۍ وایي."

ومې پوښتله:

"زه دې هم باید په همدې نوم وبولم؟."

ویې ویل:

"ما ته کوم فرق نه لري."

زما په خندا یې ری ونه واهه. خو زه کولای شم، په یاد کړم، چې په دې شېبه کې یې څېره زیاته دردناکه شوه او وځوربده. ما هم ورته زیاته پاملرنه ونه کړه او خپلو پوښتنو ته مې دوام ورکړ:

"په کومه میاشت کې پیدا شوې یې؟"

هغې په ارامۍ سره وویل:

"په سلواغه (دلو) میاشت کې."

په دې ځواب یې خوشحاله شوم. همداسې مې ولیکل. بیا مې د کتابونو خوا ته مخ واړاوه او ومې پوښتله:

"کوم ځانګړی کتاب غواړې؟"

خو په دې وخت کې مې ولیدل چې نجلۍ هېڅ کتابونو متوجه نه ده او سیده د چایو او خوړو پتنوس ته ګوري.

بیا مې ترې وپوښتل:

"لکه چې غواړې ډوډۍ وخورې؟"

نجلۍ د سر په اشاره هو وکړه. ما حس کړل چې په دې اشاره کې په درد او رنځ لړلې حیرانتیا پټه ده. څرنګه چې تر دې کچه یې په مقصد پوه شوې ومه، خواشینې وه. د ډوډۍ ټوټې یې یوه په بلې پسې تېرولې. په ډېره اشتها یې ډوډۍ خوړله. وروسته مې ځان په دې ملامت کړ، چې ولې یې په مقصد پوهه شوې ومه .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر ډوډۍ خوړلو وروسته پر خپل ځای کښېناستله، په بې پروا سترګو یې شا و خوا ته کتل. په دې کې داسې حالت لیدل کېده، چې په ما کې یې کرکه او غوسه راپاروله. هو؛ له دغه ماشوم ښځه مې بد راغلي وو.

ښایسته او پنډ صورت، د خبرو ډول، لنډه دا چې هرڅه یې راته کرکجن وو. که څه هم تکل مې کړی و، چې د هغې له کبله به له چکروهلو ښځه ډډه کوم، خو بیا مې هم دوستانه چلند ورسره ونه کړ. چلند مې سوړ او ظالمانه و.

د خپل مېز تر شا کښېناستلم او په کار لګیا شوم. که څه هم پوهېدمه چې له مطالعې سره مینه نه لري. په بې پروایۍ سره مې ورته وویل:

"که زړه دې کېږي، کولای شې کتاب ولولې."

ایا دې ساړه او ظالمانه چلند ته دوستانه ویلای شو؟ غوښتل مې چې څه ولیکم. خو ونه توانېدم، ځکه داسې مې احساسول، چې کوم ځیز مې ځوروي. داسې وم لکه څوک چې غواړي د کوم مطلب په باب سوچ وکړي. خو ونه توانېږي، د ناارامۍ دغه احساس یې تر هغه وخته نه لیري کېږي، چې خپلې پوښتنې ته سم ځواب ونه مومي. زه هم په دغسې یوه حالت کې ومه. نور مې زغم له لاسه ورکړ او نجلۍ ته مې مخ واړاوه، ورسره په خبرو لګیا شوم.

"بله خور یا ورور لرې؟"

"_هو! لرم یې"

"_په مینه ښوونځي ته ځې؟"

"_هو! په ډېره مینه."

"_له کوم کار سره زیاته مینه لرې؟"

"_څه مو وویل؟"

په وارخطایۍ سره مې وویل:

"مقصد مې دا و، چې کوم کسب دې زیات خوښېږي؟"

"_نه پوهېږم."

"_لکه چې الماني ژبه دې زیاته خوښېږي؟"

"_نه پوهېږمه."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په لاس کې مې پنسل و، ومې څرخاوه، په ما کې يو ځورونکی احساس راوپارېده، چې هېڅکله هم د دغه ماشوم له راتګ سره يې اړيکي نه لرل.

په لړزانده غږ مې ترې وپوښتل:

"خامخا به دوستان لري."

"_اوه، هو"!

"_ضرور به يو، تر نورو ډېر درباندې ګران وي؟"

"_نه پوهېږم"

په خپل بالاپوښ کې يوه چينجي ته ورته وه، د يوه چينجي غوندې يې ډوډۍ خوړله، اوس يې هم د يوه چينجي غوندې بويونه کښل.

په داسې حال کې چې ټول بدن مې د غچ اخيستنې له هوس څخه ډك و، له ځان سره مې سوچ وکړ، چې نور به هېڅ هم نه ورکوم.

خو څو شېبې وروسته بيا ووتم او څه نور خواړه مې ورته راوړل. ماشومه په پيل کې ورته حيرانه شوه. خو وروسته يې په خوړلو پيل وکړ.

بېخي د چينجي غوندې وه. په ارامۍ سره يې ډوډۍ خوړله. ما په دښمنانه نظر ورته کتل. ورو- ورو د دې ماشومې کارونو ځورولم، کله چې يې د خپل بالاپوښ تنۍ خلاصولې، له ځان سره مې سوچ وکړ: څومره مسخره سپين کالي يې په ځان کړي، يخن يې څومره خندوونکی جوړ کړی دی.

بيا د مېز شا ته کښېناستم او په کار بوخته شوم. خو د ماشوم د خولې اواز، چې د تورو ځنګلي باښو اواز ته ورته و، د انساني غمونو او خواشينيو يادونه راژوندي کړل او طبيعت يې راته ختې کړ.

له ځان سره مې فکر وکړ: له ما نه څه غواړې؟ يوازې مې پرېږده!

داسې مې احساسول چې غواړم ماشومه په خپلو لاسونو له خونې وباسم. خو وروسته مې د دې پرځای چې دباندې يې وشړم، بيا خبرې ورسره پيل کړې:

دا ځل مې هم د تېر په څېر، ظالمانه پيل وکړ:

"غواړې يخمالك ته لاړه شې؟"

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"_هو."!

په داسې حال کې چې د ښوېښندوکي (يخمالك) بوټونوته، چې په لاس کې يې وو اشاره وکړه، ومې پوښتل:

"ته کولای شې پر کنګل ښه لوبه وکړې؟"

"_خور مې تر ما ښه لوبېږي"

يو وار بيا يې د غم شپول پر څېره راتاوه شوه. پوښتنه مې وکړه:

"خور دې څه ډول ده، ستا غوندې؟"

ماشومې ځواب راکړ:

"اوه، نه! هغه ډېره ډنګره ده، وېښته يې تك تور او کوت- کوت دي. په دوبي کې چې موږ په کلي کې يو، خور مې د تالندې او برېښنا پر وخت له ځايه اوچتېږي او د کور لوړ منزل ته خېژي، هلته کښېني او سندرې وايي."

"_ته څه کوې؟"

"_زه په خپل کټ کې پاتېږم، ډېره وېرېږم."

"_خور دې اصلاً نه وېرېږي، داسې نه ده؟"

"_هو! هغه هېڅ وخت نه وېرېږي، هغه له لوړه ځايه اوبو ته ځان اچوي، تل په سر خېز وهي، بيا په لمبا له هغه ځايه ليرې کېږي"....

په تلوسې سره مې وپوښتل:

"خور دې کومه سندره وايي؟"

هغې په خواشينې څېره ووېل:

"هرڅه چې يې زړه وي، شعر هم وايي."

"_او ته؟"

"_زه هېڅ کار نه کوم."

له ځايه اوچته شوه او زياته يې کړه:

"نوره به لاړه شم."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاس مې ور اوږد کړ. د هغې چاغې ګوتې مې کښېکاږلې. زه هېڅ نه پوهېدمه چې په هغه شېبه کې مې څه احساس درلود.

ورته ومې ويل:

"هر وخت چې ښکاره وې، بيا راشه"

په ساړه نظر يې راوکتل او له خونې څخه ووته.

ما بايد په دې وخت کې د ارامۍ احساس کړی وای. خو کله چې مې د وره د تړل کېدو غږ واورېد، په بېړه مې منډه کړه، خپل بالاپوښ مې په ځان کړ او له زينو څخه کښته شوم. هغه وخت له کوره ووتم، چې نجلۍ زموږ له سړک څخه بل واټ ته واوښته .

له ځان سره مې سوچ وکړ، چې زه بايد د دې چينجي يخمالك وګورم. د دې لپاره چې نجلۍ راڅخه ورکه نه شي، نو ګامونه مې تېز کړل او ورپسې وم .

هغه وخت چې دغه نجلۍ ما ته راغله، غرمه وه، خو اوس مازيګر راتلونکی و. سره له دې چې په دې ښار کې مې د ماشومتوب يو دوران تېر کړی و. خو بيا يې هم په واټونو او څلور لارو کې سمه بلده نه ومه. ډېر به راته نااشنا ښکارېدل. ناڅاپه د هوا د حرارت بدلون ته متوجه شوم. مخکې هوا ډېره سړه وه، خو اوس داسې توده شوه چې د بامونو واوره ويلېدله او د اوبو ځاځکي ترې روان وو .

له ښاره ووتو، د وړو باغ لرونکو کورونو له مخې تېر شوو، ناڅاپه نجلۍ راڅخه ورکه شوه، کله چې وړاندې لاړمه، نو يوه لوی ډګر ته ورسېدم، چې يخمالکونه په کې جوړ کړل شوي وو.

زما ياد شول چې دلته د اوبو يو کوچنی ډنډ و، چې شا و خوا يې يو ځنګل و. د ماشومانو د لوبې ډګر په لويو ځلاندو څراغونو روښانه و. د بېلابېلو سندرو او د ماشومانو د شورماشور اوازونه تر غوږ کېدل.

دغې صحنې دومره وپارولم، چې هغه نجلۍ مې هېره شوه. تر څو دقيقو وروسته مې وليده، چې په يوه ګوښې ځای کې ناسته وه. يوه پښه يې پر بله اړولې او هڅه يې کوله، چې په يوه لاس د يخمالك د بوټ بند وتړي او په بل لاس يې د هغه پېچ ټينګاوه.

له ځايه اوچته شوه او هڅه يې وکړه، چې پر کنګل لوبه وکړي، څو ځلې ولوېده، خو بېرته به اوچته شوه، په دې وخت کې يې د يوه شکوڼ بڼه خپله کړه .

وربېځو ته ورته غبار، فضا نيولې وه. يوڅه تياره ښکارېده. په بېتابۍ سره مې چغې کړې:

"ژر دې لوبه پايته ورسوه"!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې نجلۍ د لوبې له ډګر څخه د راوتلو رښتینې هڅه پیل کړه. خو دا هڅه یې زما د غږ لپاره نه وه، بلکې بل چا ورته په پرله پسې ډول نارې وهلې:

"پنډوګۍ! راشه."

له ځان سره مې وویل: کېدی شي دا یې مشره خور وي. یانې هغه کس چې ښه نځا کولای شي. همدغه راز د تالندې او برېښنا په وخت کې سندرې وایي.

په دې وخت کې مې احساس کړل، چې زه یوازې د هغې لپاره راغلې یمه. وروسته هغه خطر ته ځیر شومه، چې ماشومانو ته متوجه وي.

د سیند اّه د بخار په ډول اوچتېده. داسې ښکارېدل چې کنګل ماتېدو ته نژدې کېږي. ما د اه دغه اواز د اوبو له ژورو اورېده، خو ماشومان ترې بېخبره وو .

نه! ماشومانو به نه اورېده، ځکه که یې اورېدای، نو دغې چاغې نجلۍ به لوبه نه کولای او خور به یې ورته نه خنلای. نه به نڅېدلای او لاس به یې نه ورته ښوراوه. نجلۍ هغې برخې ته نژدې شوه، چې د کنګل رنګ یو څه تت و او داسې ښکارېدل چې ډېر نازك ځای وي. په سر کې یې ځان تر شا کړ، خو ترې تېره شوه، یوازې خور یې هغه خطر ته متوجه شوه. په لوبو- لوبو یوې لوړې برخې ته ووته.

زه هم کرار- کرار هغې سیمې ته نژدې شوم، چې کولای مې شول، ټول لوبېدونکي ماشومان په اسانۍ سره وګورم.

د کنګل پرمخ رامنځته شوي درزونه لیدل کېدل، چې د اوبو څګونه ترې راوتل. ما ښه ولیدل چې د چاغې نجلۍ تر شا کنګل ماشت شو او دا هغه ځای و، چې مخکې یې خور پرې نڅېده. باید ووایم چې دغه درز هغې ته کوم ځاني خطر نه درلود.

خو هغه څه چې پېښ شول دا وو، چې چاغه نجلۍ ناڅاپه یو متر په اوبو کې ننوته او شا و خوا ته یې د کنګلونو ټوټې راټولې شوې، که څو ګامه نور هم وړاندې تللای، نو کولای یې شول، ځان وچې ته ورسوي او زه یې هم مرسته وکړم.

تر څو، ناڅاپي حرکتونو وروسته یې شا و خوا ته اوبه زیاتې شوې او تر لاسونو لاندې کنګلونه یې په کړس- کړس سره ماتېدل.

فکر مې وکړ چې ډوبه نه شي، خو دغې پېښې په ما کې هېڅ ډول رحم راونه پاراوه، هغې نجلۍ ناڅاپه خپل سر لوړ ونیو .

شپه رارسېدلې وه، سپوږمۍ د وریځو ترشا ښکارېده، ښه مې ولیدل چې په څېره کې یې ډېر بدلون رامنځته شوی دی.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښېرې حالت یې، ژوندي پاتې کېدو ته د هیلې او غوښتنې څرګندوی و. لکه د مرګ په وړاندې چې ولاړه وي، هڅه یې کوله خپله ټوله هستي او ژوند په غېږ کې ټینګ ونیسي.

هو! زه باور لرم چې هغې له مرګ څخه کومه فاصله نه درلوده، نو ځکه راټیټه او د هغې سپینې ښېرې ته ځیره شوم، چې زما پښو ته په اوبو کې ډوبه شوې وه. کټ مګټ داسې وه، لکه زه چې په تور رنګه سېلاو کې خپله ښېره وینم.

نجلۍ، چې هرڅنګه وو، ځان یې تر وچې پورې ورساوه. خپل لاسونه یې اوږده کړل او په خپل ټول قوت سره یې هڅه وکړه د وچې او اوبو ترمنځ سیمه کې په ټك وهل شویو لرګینو مېخونو لاسونه ټینګ کړي. وزن یې زیات و، ګوتې یې ټپي شوې وې. بیا په اوبو کې ولوېده، یوځل بیا یې د ځان د خلاصون لپاره هڅه پیل کړه. دا له مرګ څخه د ژغورنې لپاره یوه اوږده او وېروونکې جګړه وه.

اوس مې احساسول چې غواړم له دغې چاغې ماشومې سره مرسته وکړم. خو په دې وخت کې پوه شوم چې زما مرستې ته اړتیا نه لري. ما ته څرګنده شوې وه، چې...

دا چې هغه شپه څنګه کور ته راغلمه، په یاد مې نه دي. دومره مې یاد دي، چې په زینو کې مې یوه ګاونډې ته وویل:

"د اوبو لږ ساحل او د هغه شا و خوا چمن او تور ځنګلونه پاتې دي."

خو هغه مې په خواب کې ویلي وو :

"هېڅ هم نه شته."

کله چې کور ته ورسېدم. پر مېز مې کاغذونه پاشل شوي وو. په هغو کې مې خپل یو پخوانی عکس پیدا کړ، دغه عکس یوه چاغه نجلۍ ښووله، چې سپین وړین کالي یې په ځان او روښانه سترګې یې وې.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

جبران خلیل جبران

ځانـــــپېژندنه

د بیروت په یوه باراني شپه کې، سلیم افندي د مېز تر شا کښېناست، مخامخ یې د کتابونو الماری وه. د هغه پر شا وخوا لرغوني کتابونه او سره پاشلې پاڼې لیدل کېدې.

کله کله به یې سر خوځاوه او تر خولې به یې د سګرېټو لوګي هوا ته خوشې کول. سلیم افندي دا مهال د یوې فلسفي رسالې په لوستلو بوخت و. دغه رساله د ځانپېژندنې په باره کې وه. چې سقراط د خپل شاګرد (اپلاتون) لپاره لیکلې وه.

سلیم افندي لکه څنګه چې رسالې ته ځیر و، یوه پاڼه به یې واړوله او په خپل ذهن کې به یې د فلسفې د پوهانو ویناوې څېړلې او شنلې.

کله چې ښه په موضوع کې ژور شو، ناڅاپه له ځایه اوچت شو. لاسونه یې سره وغزول او زیاته یې کړه:

"هو، هو! ځانپېژندنه د ټولو پېژندنو مور ده. خو: زه، زه باید ځان وپېژنم. ښه په ژوره او دقیقه توګه. زه باید د اروا له اسرارو پرده اوچته کړم او ځان له پټو رازونو خبر کړم. زه باید ځان ته خپل مادي او مانیز (معنوي) وجود وروپېژنم او دغه دوه پټ اسراره راڅرګند کړم"...

دغه توري یې په حماسي لهجه تر خولې راووتل او په سترګو کې یې هم "پېژندنې ته د مینې" اور په نڅا شو.

له کتابتون څخه ووت او تر څنګ کوټې ته ننوت، په دې خونه کې یوه لویه هنداره ځړېده. د بوت په شان هندرې ته مخامخ ودرېد او په هنداره کې یې خپل انځور ته په غور سره وکتل، د خپل سر بڼې، د بارخوګانو لیکو، د قد کوږوالي، قد او قوارې ته ښه ځیر شو او په چورتونو کې لاړ.

نیم ساعت دغسې پاتې و. ته وا ازلي اندېښنې کوم نابلده فکرونه ورباندې نازل کړي، چې دی د هغوی په واسطه د خپلې اروا پټو اړخونو او د ځان پېژندنې ته ورسېږي.

وروسته یې ورو شونډې سره لیرې شوې او ځان ته یې وویل:

"زما قد لنډ دی، د ناپلیون او ویکټور هوګو قدونه هم لنډ وو .

زما د سر مخکېنۍ برخه وېښتان نه لري، کټ مټ د شکسپیر د سر غونډې.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پزه مې بدرنګه ده او لړه کړه هم ښکاري، د ولټر او جورج واشنګټن پزې هم همدغسې وې.

یوه سترګه مې معیوبه ده، د پولس رسول او نېچه سترګې هم معیوبه وې، شونډې مې پنډې دي، ښځي د سیسرون او څوارلسم لوبي په شان. د غاړې په پنډوالي کې هم هانیبال او مرقس انتیونیوس ته ورته یم .

خو غوږونه مې مستطیلي بڼه لري او غټ دي، عیناً د برونر او سوانټس د غوږونو په څېر. بارخوګان مې سره راوتلي ښکاري او شونډې مې سره ننوتلي، د ولټ لافیات او ابراهام لیکنلن په شان.

اوږې مې لږې د شا خوا ته کږې دي، د ګوله اسمیټ او ویلیام بټ د اوږو په شان.

یوه اوږه مې جګه، بله مې ټیټه ښکاري، د ادیب اسحاق د اوږو په شان .

د لاسونو پټوکي مې کلك او د لاسونو ګوتې مې لنډې دي، د ویلیام بلیك او د انتوني د ګوتو په شان.

ګردسره ډنګر یم او دا اکثره د هغو پوهانو ځانګړنه ده، چې بدن یې تل د اروا له کبله په رنځ او کړاو کې وي.

تر ټولو حیرانوونکې خو لا دا چې د لیکنې او مطالعې پر وخت باید خامخا د بالزاك په شان زما تر څنګ د قهوې یو ګېلاس پروت وي. همدغه راز کټ مټ د تولستوی او ماکسیم ګورکي په شان مینه لرم چې له کروندګرو او کلیوالو خلکو سره ناسته ولاړه ولرم.

دا درې ورځې کېږي، چې مخ او لاسونه مې نه دي مینځلي، په دې توګه بتهون او والت ویتمن ته ورته یم. دغه راز د مېرمنو د خاوندانو د نشتوالي پروخت د هغوی له کیسو څخه د بوکاچیو او ربیالې په څېر خوندونه اخلم .

لکه څنګه چې ابي نواس او الفرډ دوموسه له شرابو سره مینه لرله، زه هم ترې په کمه نه یم. همدغه راز د خوندورو خوړو په خوړلو کې هم بیا د تاریخ له خېټورو په کمه نه یم.“

سلیم افندي لږ غلی شو. وروسته یې په داسې حال کې چې خپل تندی یې ګراوه، وویل:

"دا هم زه او دا هم زما حقیقت! زه د تاریخ د نامتو کسانو د صفاتو یوه ټولګه یم. څوك چې دغه ځانګړنې ولري، باید چې په دې نړۍ کې ستر کارونه وکړي. د ځان او نفس پېژندنه د ټولو پوهنو دروازه ده او ما نن شپه خپل ځان وپېژانده. له دې کبله تر دې شپې وروسته په یوه ستر کار لاس پورې کوم. هغه کار چې هستۍ د هغه لپاره په ما کې دغه بېلابېل صفات ځای کړي دي.

زه نه پوهېږم چې هغه ستر کار به څه وي؟ خو باور لرم، که هر څوك زما د ظاهر او باطن صفات ولري، هغه به د روزګار له نادرو او نوابغو کسانو څخه وي... ما ځان وپېژانده"...

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر دې مهال سليم افندي چې په څېره کې يې د خوښۍ نخښې ځرګندېدې، په قدم وهلو پيل وکړ. په دې وخت کې يې له ځان سره دغه بيت زمزمه کړ:

بايد چې په دې دومره بې نظيره صفاتو

داسې کار ترسره کړم چې چا لا نه وي کړی

خو يو ساعت وروسته زموږ د داستان اتل په نامنظمو جامو کې پر کټ باندې په خوب کې ډوب شو او خراری يې هوا ته جګېده. داسې خراری چې د انسان د غږ پرځای د ژرندې د پل غږ ته ورته و.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوییزه رین زر

یو بوډا مري

خاله امیلي د خپل خاوند د مړینې له کبله یو کال وروسته مړه شوه. د مرگ علت یې څرگند نه شو، ډاکټر د ښخونې په جوازپاڼه کې د مړینې علت (د زوړتوب کمزوري) وشووله. په هماغه حال کې یې اوږې پورته واچولې، څکه خاله امیلي شپېته کلنۍ ته هم نه وه ورسېدلې.

خو له دې پرته یې څه لیکلای شوای؟

ډاکټر هغه نه پېژنده، خو ما پېژندله. له دې کبله یې د مړینې په علت هم پوهېږم. گوډفرید اکا تر امیلي لس کاله مشر و. په خپل ټول عمر کې نه و ناروغ شوی. کله چې خاله امیلي مورې ته په یوه پوسټکارډ کې خبر راکړ، چې: گوډفرید اکا غواړي له تاسو سره وگوي، نو وړاندې تر دې چې غلي پاتې شو، حیران شوو. د فبرورۍ په پای کې هوا سړه وه. مورې خپل لومړني ماشوم ته انتظار ایست. خاوند به مې ویل:

"له دې وضعې سره سفر نه شي کولای. پر دې سربېره، ته خاله امیلي ښه پېژنې، چې گوډفرید والگي وهلی وي او خاله امیلي یې مرسته نه شي کولای."

خو له اندېښنې ځخه مې احساس کړل، چې:

"له تاسو سره وگوري" جمله باید همداسې وي. دی به یو وار له مورې سره وگوري. بس! په دې توگه روان شوو.

زما خاوند پتر وویل:

"پوهېږې؟ که گوډفرید اکا تر خاله امیلي زیات عمر درلودای، ښه به و. که دا موضوع سرچپه پېښه شي، بیا به هم ښه وي. دا لویه بې انصافي ده."

گوډفرید اکا چې له امیلي سره د واده تړون کاوه، نو امیلي ډېره ښایسته وه. گوډفرید ډېره مینه ورسره کوله. بده یې اموخته کړې وه. همدغه گوډفرید و، چې سهار به له خوبه پاڅېد، نو اور به یې بل کړ، امیلي ته به یې چای تیارولې او وروړلې به یې.

دا گوډفرید و، چې غوښه او سابه به یې رانیول، د کور له نوکر سره به یې لانجه کوله. مېخونه یې ټک وهل، تنۍ به یې گنډلې. لنډه دا چې ټول کارونه به یې کول. په لومړي سر کې دغه کار د امیلي لپاره په زړه پورې و. خو وروسته ورسره روږدې شوه. اخر یې حوصله پایته ورسېده.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوم زوی یې نه درلود. ځکه چې امیلي نه غوښت او ګوډفرید یې هم خبره منله. په دې توګه زیات کلونه تېر شول. دوی به د دوو پردیو په شان سره ژوند کاوه. امیلي به د ورځې په کټ کې غزېدلې وه، مطالعه به یې کوله او د هرې ورځې په تېرېدو سره چاغېده. ګوډفرید هم په شراب څښلو پیل وکړ او چاغ شو. هېڅ وخت یې سره خبرې اترې نه کولې، لکه څنګه چې ښکارېدل، په دې برخه کې یې د یو بل په وړاندې بې پروایي ښووله. یو ځل مې له ګوډفرید څخه وپوښتل:

"ولې له یو بله نه بېلېږئ؟."

په حیرانۍ سره یې راوکتل او ویې ویل:

"جلا شو؟ په څه دلیل؟"

په وارخطایۍ سره مې وویل:

"کوم مقصد مې نه درلود، ګومان مې وکړ، ته له امیلي سره خوښ نه یې."

په سړه سینه یې ځواب راکړ:

"ته فکر کوې همداسې به وي؟ ما په دې اړه هېڅ فکر نه دی کړی."

تر لږې چوپتیا وروسته یې وویل:

"کار هغه چا وکړ، چې پیل کړی یې و."

ما چغې کړې:

"اوه خدایه! انسان نه شي کولای د خپلې ناسمې ټاکنې له کبله شل کاله په عذاب کې ژوند وکړي."

په مینه یې پر اوږه وټپولم او ویې ویل:

"ولې؟ انسان کولای شي د ژوند تر پایه، د ژوند تر پایه."

دغه چاغ او توربخونه سړی راباندې ګران و. زما د ترحم او درناوي احساس یې پاراوه. د ده په وړاندې مې د درناوي احساس زیات و. عجیبه خو دا چې ګوډفرید اکا به د شپې نشه او مست کور ته راته. د ورځې له خوا به یې خلکو ته پټاټې سپینولې، ناولي لوښي به یې مینځل، بیا به یې هم د خاله امیلي توند خوی زغامه، چې په ظاهره احمقانه ښکارېده .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې مې د لومړي ځل لپاره "ژور" توری واورېد، یوه شېبه د ګوډفرید اکا په سوچ کې ولوېدم. اوس تر یوه عمر وروسته، دوی دواړه زاړه، غوږونه یې درانه او سترګې یې کمزورې شوې وې. ژوند یې هم د باراني ورځو غونې غمجنوونکی او کهال و.

د ګوډفرید لپاره هم دا ستونزمنه وه، له خپلې مېرمنې سره چې د یوه درانه بار غوندې یې پرې سنګیني کوله، په هوسایۍ سره ژوند وکړي، دا کوم عدالت دی، چې خاله امیلي د یوې غوښې فاتحې او بریمنې مېرمنې په توګه انځور کړو؟

کله چې خاله امیلي ور پرانیست، لومړی نظر یې پر ما پرېوت، خپل سر یې په لاسونو وواهه او چغې یې کړې:

"اخ! مهربانه خدایه! دا هم ورزیاته شوه."

پتر هغه لږ لیرې کړه او ویې پوښته:

"ګوډفرید اکا څنګه دی؟"

امیلي په داسې حال کې چې ما ته ځیر وه، ویې ویل:

"حال یې خراب دی، مري"!

دا جمله یې دومره عادي وویله، تا به ویل د خوړو د تیارولو په اړه خبرې کوي. وروسته یې ورزیاته کړه:

"سینه بغل دی"

بیا یې د خوب د کوټې ور پرانیست او ویې ویل:

"خپله هلته دی، تر دې زیات به یې تاب ونه لري."

په کرکه یې کرار وویل:

"غلی شه."!

امیلي په حیرانۍ سره راوکتل او ویې ویل:

"ولې؟ هغه بېسده دی. اوس یې نه اوري."

د ګوډفرید اکا لاس مې ټینګ ونیو. په پرانیستلو سترګو یې چت ته کتل. ګومان مې وکړ، چې پېژندلې یې یم. که دغه پېژندنه د یوې شېبې لپاره هم وي.

ورو مې له امیلي څخه وپوښتل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"نورې خبرې نه کوې؟"

خو ما هېر کړي وو، چې د خاله اميلي غوږونه هم درانه دي او په اسانۍ سره نه اوري. په داسې حال کې چې خپلو غوږونو ته يې لاس وروړی و، ويې پوښتل:

"څه دې وويل؟"

ومې ويل:

"د باندې به ووځو"

ويې ويل:

"ولې دباندې؟ ما تر اوسه بخاري نه ده لګولې. ځان ته به قهوه هم تياروم."

وروسته يې په ناکرارۍ سره زياته کړه:

"په کور کې د خوړلو لپاره څه نه لرم، پېرودل، خو د ګوډفريد پر غاړه وو. زه په دې برخه کې هېڅ تجربه نه لرم."

پتر د ځينو توکو د رانيونې لپاره ووت، ما د پېروي ډبلی د کارونې لپاره پرانيست. خاله اميلي د قهوې د تيارولو په وخت کې په زوره خبرې کولې:

"نن نهمه ورځ ده، هغه ورځ چې هرڅه ځرګندېږي، ډاکټر خو وايي، چې صحت يې ښه کېږي. خو هغه يو احمق سړی دی. هر څوك ليدای شي او ويني چې ګوډفريد د مقاومت ځواك نه لري. په ژوند کې يې زيات شراب څښلي، اوس نوهرڅه تمام شوي دي."

اميلي قهوه واېشوله.

ومې پوښتله:

"زما په اړه يې کومه پوښتنه وکړه؟"

"_هو! هماغه شپه چې تبې نيولی و."

په غوسه شوم او ومې ويل:

"ولې دې هماغه وخت راته ونه ليکل؟"

په حيرانۍ سره يې اوږې پورته واچولې:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"څه مرسته به دې ورسره کولای؟"

"_وه خدایه! ښايي زما راتګ ورته تسلی ورکولای."

پرته له دې چې خواشینې وي، ویې ویل:

"څه فکر کوې، چې مرسته به دې اغګزناکه وای؟ زه خو یې تر څنګ وم."

فکر ته مې یوه خبره راغله، خو ومې نه کړه. د کوچو کوچنی ډبلی مې راواخیست او د ګوډفرید څنګ ته ورغلمه .

د پخوا په شان ویده و. لږ کوچې مې د هغه پر وچو او چاودلو شونډو چې د نیم سوي لرګي په شان وې، کښېښوول.

د هغه کوچې زیات خوښېدل، ان د شرابو په شان. خو اوس یې د خوړلو توان نه درلود. کوچې یې له شونډو څخه پر ناخرېیل شوې زنې راتوی شول. کله چې خاله امیلي له چاینکې سره راننوتله، چغې یې کړې:

"څه کوې؟ حیف چې دغه کوچې هسې ضایع کوې، ته خو وینې چې دی څه نه شي خوړلای."

خو ما د هغه پر شونډو د کوچو له موړلو لاس وانه خیست. د ستونې حرکاتو یې ښوول، چې لږ کوچې یې سوي ستونې ته ننوتلې دي .

پتر له ډوډۍ او کوچو سره راغی او له خاله امیلي سره یې یوځای په خوړلو پیل وکړ. امیلي په داسې حال کې چې خپله ګوله یې ژووله، وویل:

"دوې ورځې کېږي چې څه مې نه دي خوړلي، ګوډفرید به هرځل د اتو ورځو اړتیا وړ خواړه کور ته راوړل. دا لسمه ورځ ده، دوې ورځې مخکې هغه خوراکي توکي خلاص شوي دي."

پتر پوښتنه وکړه:

"دی ولې ناروغ شوی؟."

امیلي اوږې پورته واچولې:

"کېدی شوای دغه ناروغي ورپېښه نه شي. خو دی زیات بې پروا دی. والګي وهلی و، ما ورته وویل: چې په کور کې پاتې شي. خو ده ټینګار کاوه، چې زه باید خرید وکړم، خو کله چې راستون شو، تبې نیولی و."

پتر وویل:

"لا حول والله! سره له دې چې سړو وهلی و، ولې دې پرېښود چې له کوره ووځي؟ نه شوای کېدای چې دا ځل ته دا کار وکړې؟"

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اميلي زياته کړه:

"زه؟ په داسې حال کې چې هغه څلوېښت کاله پيرودل کړي، زه ولې دغه کار وکړم؟"

پتر آه وکيښ.

خاله اميلي وويل:

"اوس چې تاسې دلته ياست، نو د ښځېدو تر ورځې به همدلته ياست، سمه ده؟."

پتر په خواشينۍ سره وويل:

"نور نو بس دي، ته غواړې چې موږ په دې باب سوچ وکړو، چې ته د ښځېدو تر ورځې ارام نه شې مونډلای؟."

په عجيبه انداز يې پتر ته وکتل او زياته يې کړه:

"څنګه چې مو زړه وي. هغسې فکر وکړئ."!

وروسته ووتله.

کله چې راستنېده، هوا تياره کېده. اميلي وپوښتل:

"تر اوسه لا ساه کاږي؟"

هېڅا هم ځواب ورنه کړ. شپه وه. پتر راته وويل:

"ورځه ويده شه."!

ما ځواب ورکړ:

"زه څارنه کوم."

موږ ټولو جامې واغوستې او هلته کښېناستلو. څو ساعته تېر شول، اخر پتر او خاله اميلي ويده شول. زه د ګوډفريد د کټ تر څنګ کښېناستم. د هغه غوږ ته مې خوله ورنژدې کړه:

"ګوډفريد اکا."!

سترګې يې پرانيستې او راويې کتل. نظر يې زيات روښانه و، چې زه ترې ووېرېدم. هڅه يې وکړه چې د پخوا په شان موسکی شي، خو ناڅاپه يې سترګې په څرخېدو شوې او ويې ويل:

"اميلي"!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"_امیلي هلته ویده ده"

ګوډفرید ورو زمزمه کړه:

"پرېږده چې ویده شي. یوازې یې مه پرېږده."

بیا یې ارام او په ډېره مینه زیاته کړه:

"هغه د یوې ماشومې په شان ده."

ناڅاپه بېسده شو.

پتر، چې ویښ شوی و، وپوښتل:

"له چا سره خبرې کوې؟"

ومې پوښتل:

"غلی شه او ویده شه."!

یوځل بیا له ګوډفرید سره یوازې شوم، داسې مې وانګېرل چې له ما څخه لیرې کېږي. سره له دې چې وېرې مې ستونی خفه کاوه، خو بیا مې هم نه غوښتل له هغو دوو کسانو څخه یو راویښ کړم. د هغه جګړه، له مرګ سره جګړې ته ورته نه وه. بلکې د مرګ د منلو ځنډ رامنځته کول وو.

ډېر ساعتونه تېر شول. امیلي د سره شفق پر مهال له خوبه اوچته شوه. په لوړ اواز یې وپوښتل:

"لا ژوندی دی؟"

بیا لږه ټیټه شوه، تلتك یې ترې اوچت کړ او پښې یې لمس کړې. له زمزمې سره یې وویل:

"ډېر ژر" تلتك یې بېرته ایله کړ او له کوټې څخه ووته. د منقل او دېګونو اوازونه اورېدل کېدل. ګوډفرید ما ته ځیر شو او په عجیبه انداز یې وویل:

"د امیلي په حق کې مهربانه واوسئ."!

دا یې وروستۍ خبرې وې، مخکې له دې چې خاله امیلي راوغواړم، له ژوند سره یې مخه ښه وکړه. پر څېره یې یو عجیب کیفیت واکمن و. پتر او خاله امیلي مې راوغوښتل .

امیلي وپوښتلم:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"مړ شوی دی؟."

ناڅاپه يې په سترګو کې يوې وحشيانه کرکې ځای ونيو، په ژړا يې پيل وکړ. په پرله پسې ډول يې ژړل. کله به په ما پورې مښته. کله به پتر پورې. خو ناڅاپه يې چغې کړې:

"هغه په دې ساده ګۍ کې يوازې پرېښودم. برترې يې دا وه، چې ما په دې ساده ګۍ کې يوازې پرېږدي او لاړ شي. کېدی شي زه هم مړه شمه. خو هغه ته کوم فرق نه لري. تللی دی. په دې اړه سوچ هم نه کوي."

پتر، هغه له خونې څخه وايستله او پخلنځي ته يې بوتله، چې وژاړي. خپله د ډاکټر د راوستلو په خاطر ووت، زه له مړي سره يوازې پاتې شوم. غرمه نژدې وه، چې هرڅه تيار شول. ګوډفريداکا د مړو مينځلو په خونه کې پروت و. خاله اميلي په پخلنځي کې ناسته وه او شا و خوا ته يې په ځير- ځير سره وکتل. زړه مو ونه کړ، چې يوازې يې پرېږدو. د مړي د ښخولو په وخت کې سخت باران اورېده. خو دغه اورښت د خلکو د راتګ مخه نه وه نيولې.

د ښار نيمايي خلك راغلي وو او ژړل يې. نارينه وو هم ژړل. زه فکر کوم، خلکو د دې بوډا لپاره نه ژړل، بلکې خپل راروان برخليك ته يې ژړل، چې د ګوډفريد برخلك ته به ورته و.

ټولو ځانونه د دې ژوند غولېدلي خلك ګڼل. کله چې يې دغه سپين ږيری، چې له برخليك څخه يې خبر وو، ښخ کړ، په دې وخت کې ټولو حس کړه چې هر يو دغسې يو سپين ږيری دی. هغه سپين ږيری چې ژوند يې درلود، خو اوس پرې خاورې، لوټې او ډبرې اړول کېږي. خاله اميلي په تور ځادر کې، په ډېر تجمل سره تابوت ته ځير وه. کله چې کور ته ورسېدم، خاله اميلي خولۍ يوې خوا ته وغورځوله، په ځلېدونکو سترګو يې وويل:

"اوس به د کوټې دېوالونو ته شنه کاغذونه ورکړم. ټولو سامانونو ته شين رنګ ورکوم، موبلونه او کوچونه جوړولو ته ورکوم."

وروسته يې له يوې بدرنګې خندا سره زياته کړه:

"هغه له شنه رنګ سره هېڅ مينه نه درلوده."

په دې وخت کې يې د سفر نقشه له الماری څخه وايستله او په ارامۍ سره يې وويل:

"د دغې نقشې کارونه رازده کړئ! غواړم سياحت وکړم."

پتر په ډېره حيرانۍ سره په څرګندولو پيل وکړ. اميلي نارې کړې:

"ګوډفريد خوا راسره نه ځي."

بيا يې په ژړا پيل وکړ. موږ ورته ډېر حيران وو.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه ژړا څو ساعته روانه وه، څکه یوې ناوړې طبیعي پېښې له څان سره یو وېروونکی راز ملګری کړی و.

بله ورځ د خاله امیلي حالت لږ ښه و، په ظاهره یې رنګ ډېر غوړېدلی و، یوازې مو پرېښووله .

څو ورځې وروسته مې یو زوی پیدا شو، ما پرې "ګوډفرید" نوم کښېښود. څو اوونۍ وروسته مې خاله امیلي ته یو لیك ولیکه او ومې پوښتله چې ایا غواړي مور ته راشي؟

خو هغه رانغله.

لیکونه به یې لنډکي وو، په سمه توګه یې له اوضاع او احوال څخه نه شو خبرېدای .

د ګوډفرید اکا تر مړینې شپږ میاشتې وروسته مو ولیده، ډېره ډنګره شوې وه، پر تودوښې سربېره یې له څانه یو څادر تاو کړی و، د کړکۍ تر څنګ پر څوکۍ ناسته وه .

د خونې رنګ د کبانو د ښیښه یې صندوق په شان تك شین و .

پتر وویل:

"اوه رښتیا! ته له خپلې سلیقې سره سم ژوند کوې؟"

امیلي خپل لاسونه د دفاع په حالت اوچت کړل، خو پتر په بېرحمۍ سره وویل:

"اوس راضي یې؟"

امیلي له سترګو سره وویل:

"ته څه پوهېږې؟"

پتر ځواب ورکړ:

"اوس هغه څه کوې، چې زړه دې غواړي."

امیلي کوم ځواب ورنه کړ.

پتر مې کرار په لاس وواهه او غوښتنه مې ځنې وکړه، چې غلی شي. ومې ویل:

"شین رنګ، ډېر ښکلی دی."

امیلي وویل:

"ښکلی؟ ډېر ښه، تا وویل ښکلی؟."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

غږ یې اوچت او غوڅ شو:

"راشئ دا شین رنګ ښه وګورئ، ومو لید؟."

د کوټې شین رنګ، د رڼا له کبله سپینې لکې خپلې کړې وې

امیلي چغې کړې:

"پوهېږې؟ ګوډفرید له شنه رنګ سره هېڅ مینه نه درلوده."

وروسته مورې ته ځیر شوه او ویې ویل:

"تاسې به ضرور فکر کوئ، چې زه لېونۍ یمه. زه ستاسو په شان روغه یم، خو تاسې په دې نه پوهېږئ."

اوږې یې پورته واچولې او تر شونډو لاندې یې وویل:

"زما په نظر"...

بیا یې د څوکۍ له شا څخه د شرابو سور بوتل راوایست او د رڼا مخې ته یې ونیو:

"تش دی، دا یې وروستی و. ټول بوتلونه مې تر پایه څښلي دي."

پتر وپوښتل:

"تا خو هېڅ وخت شراب نه څښل."

امیلي ځواب ورکړ:

"سمه ده، اوس ارامي واکمنه شوې ده، ګوډفرید هم تل هیله راڅخه کوله، چې شراب وڅښم."

ځان یې په ځادر کې ښه ونغښته، مورې وانګېرل چې هلته کوم بل کار نه لرو. خاله امیلي هغې نړۍ ته ګام ایښی و، چې مورې په کې پردي ښکارېدو. مورې لا ډېر ځوانان وو.

څو اوونۍ وروسته خاله امیلي هم پرته له دې چې کومه ناروغي ولري، مړه شوه. یوه شپه د تل په شان کټ ته لاړه چې ویده شي. خو سهار مهال یې نوکر متوجه کېږي چې ساه یې ختلې ده. ډاکټر، د ښځېدو پر جوازپاڼه د مړینې لامل (د زوړتوب کمزوري) ښوولې وه. خو ما ته یې د مرګ علت څرګند و او هغه دا چې مینه په بېلابېلو بڼو څرګندېدی شي. بدن مې ولړزېد.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ظاهر تایمن

غربت

د ژمي سهارني باد، پر ټولو شیانو سینه موړله، د دې تت خو یخ سهار په فضا کې به د واورو پاغوندو، په هوا کې د لاڵهاندۍ نڅا کوله. د بربنډو ونو د څانګو غړونو او چغو هم د سهار چوپتیا ماتوله.

ساړه باد په توندۍ سره زما پر بدن لګېده، د لوېدو له وېرې مې کرار- کرار ګام اخیست. له هر ګام سره به مې تر پښو لاندې کنګلونه ماتېدل، یوه ماشومان شیطنت، د کنګلونو ماتېدنه زما په زړه کې په خوند بدلاوه. څو دقیقې همداسې مخ په وړاندې لاړم، تر دې چې د موټرو تمځي ته ورسېدم.

د نورو ورځو په شان تر چتر لاندې ودرېدم، چې دغه ځای په پېژندویه او اشنا څېرو ډك و. موږ به هره ورځ همدلته سره راغونډېدو، که څه هم موږ یو بل ته پردي وو، خو ټول مسافر ښکارېدل. زموږ اړیکه به تر موسکا وړاندې نه غزېده.

زه د خپلو خیالونو په نړۍ کې ډوب د بس راتلو ته په تمه وم. یوه ناپېژندویه حس زما سترګې د چتر بلې څنډې ته واړولې، داسې مې وانګېرل چې یو څوك مې لټوي.

په تته رڼا کې مې پر یوه سپین ږیري سترګې ولګېدې، چې د څراغ ستن ته یې تکیه کړې وه او نېغ ما ته څیر و.

کله چې مو سترګې سره وجنګېدې، له څېرې څخه یې موسکا په تېښته کې وه، زما پر لوري راوړاندې شو، لا یو څو ګامه رانژدې شوی نه و، چې په نیمه انګرېزۍ ژبه یې وویل:

"سهار په خیر"!

پرته له دې چې زما ځواب ته په تمه وي، په یوه ژوره ساه یې له سګرېټ څخه لوګی وایست، له سپږمو او خولې څخه یې شنه لوګي په نڅا- نڅا هوا ته جګ شول. د خولې توښ او د سګرېټو لوګي یې یوه شبېه څېره پټه کړه، د نیم سوي بلوط لرګي غوندې یې لنډه شېبه څېره نهام شوه.

په نه زړه مې په ځواب کې سر وښوراوه، د خبرو حوصله مې نه درلوده.

د هغه تېزې سترګې په ډېره توندۍ سره، راته څیر شوې. یوې ځوروونکې چوپتیا دا څو شېبې تر ستوني تېرې کړې، کله چې زما چوپتیا ته څیر شو، په ډېره کرارۍ سره یې په اسپانیوي ژبه په خبرو پیل و کړ.

د هغه دا پردی غږ له یوې ناپېژندویې سندرې سره په هوا کې تاوېده، څو کسان سپین ږیري ته څیر وو.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سپین ږیري نظر په کلکه څمکه کې ګنډل شوی و. ته وا د کنګل او کلکې څمکې پیام راته په شعر اړوي. ناڅاپه یې په اسپانیایي ژبې خبرې بندې کړې.

په انګرېزۍ یې راڅخه وپوښتل:

"اسپانیایي یې؟."

غږ یې داسې و، لکه چې هیله لري زه باید اسپانیایي واوسم. ته وا په یوه ګڼ تکي پسې لالهاند دی، هغه هم په دې پردیتوب کې.

په ناباورۍ سره یې په ما کې سترګې وګنډلې:

"نه، نه یم"!

ته وا زما په ځواب راضي نه دی. بیا یې وپوښتل:

"قواره او بڼه خو دې د اسپانیایانو ده."

حیران شوم، هېڅ مې هم ونه ویل.

دا ځل یې په ډېره سپینه سترګې سره وویل:

"نو د کوم ځای یې؟"

بیا هم نه پوهېدم، چې څه ځواب ورکړم؟

غوښتل مې څه ونه وایم او دغو خبرو ته همدلته د پای ټکی کښېږدم. خو ناڅاپه مې خوله پرانیستل شوه:

"تا ته څه توپیر لري، که زه د نړۍ له هرځای څخه واوسم؟"

زما ځواب، سپین ږیری په غوسه کړ، ته وا په ناخبرۍ کې مې د هغه پېژندګلوي تر پښو لاندې کړې ده.

نور هم رانژدې شو. په غوسې سره زما سترګو ته ځیر شو... ته وا غواړي زما مغزو ته هم لار پرانیزي. په مات غږ یې وویل:

"توپیر لري، ډېر توپیر لري! انسانان لا د انسانیت هغه پړاو ته نه دي رسېدلي، چې له اصلي او فردي پېژندګلوۍ پرته دې ژوند وکړای شي. ته که وغواړې، که ونه غواړې د ځان یې! ته دوه بېل انسانان یې، خو په یوه بدن کې؟"

په غوسې سره یې بېرته زیاته کړه:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ستا غونډې د انسانانو ورکه پېژندګلوي هغې تحقير شوې اروا ته ورته ده، چې پر خپل غربت هم نه شرمېږي."

له دې سره يې پر شونډو يوه ترخه موسکا وغزېده. ويې ويل:

"وېرېږې؟ له څه نه زيات وېرېږې، له غربت نه که له پرديتوب نه؟ ښايي له دواړو به وېره لرې. دا دواړه د يوه تار دوه ورك سرونه دي. چې تا جوړوي."

"_لکه چې غواړې ما ته پېغور راکړې."

په شك سره يې وويل:

"ستا غربت ستا له پېژندګلوۍ سره موازي تګ لري. لکه ته او ستا سيورى، کله هغه په تا پسې، کله ته ورپسې. کله دې ځنګ ته، کله يې ته په ځنګ کې، همدا وجه ده چې د يوې هستۍ پراختيا او ژورتيا دلته له تا بل څه جوړوي"...

سپين ږيري په خپلو خبرو سره زما پر اروا نوکارې لګولې، زه يې د ځان په موندنې پسې په ځان کې خوشې کولم. ځان به مې نه موند، په غربت کې به له ځانه ورکېدم، په زړه او ذهن کې مې وېره په اېښېدو وه.

بيا يې وپوښتلم:

"اوس راته ووايه چې د کوم ځاى يې؟"

پرته له دې چې ځواب ته په تمه وي، زياته يې کړه ...

"ځواب به دې ما ته له ستونزو تش نه وي. ښايي ستا ځواب هغه انځور مات کړي، چې ما په خپل ذهن کې جوړ کړى، ګوره زه هم غواړم تا په هغه بڼه ووينم، چې غواړم يې."

موسکا يې پر شونډو ځلېده او د يوې چوپتيا په مرسته يې وپوهولم، چې زما ځواب ته په تمه دى. دا ځل يې پوښتنې بله مانا خپله کړې وه. زه يې خپل هېواد او د خپلې زوکړې سيمې ته ورکښلم.

غوښتل مې ووايم چې د افغانستان يم او چغه کړم، چې ټول يې واوري.

خو د هغه دا خبره راياده شوه، چې ويې ويل:

"ځواب به دې ما ته له ستونزو تش نه وي. ښايي ستا ځواب هغه انځور مات کړي، چې ما په خپل ذهن کې جوړ کړى، ګوره زه هم غواړم تا په هغه بڼه ووينم، چې غواړم يې."

پرته له دې چې څه ووايم له هغه ځايه روان شوم. خو ما ليدل چې په څه سپکاوي سره يې په ځير راته کتل .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر هغې ورځې وروسته چې هر سهار تمځي ته ورځم، سترګې مې په ډېر تشويش سره په هغه سپين ږيري پسې ګرځي. په خپل ګومان سره يې هغه ورکه لټوله، چې تر ما بهر وه.

هغه سپين ږيری بيا هلته زما پر لوري ګام وانه خيست. زه هم نه پوهېږم چې ولې يې په وېرې له نظر څخه ليرې تښتم.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړنی ماشوم

د سهار لومړنۍ شېبې وې، چې د لومړي ځل لپاره د مریمې د ملا درد په زیاتېدو شو، دا عجیبه برېښ او درد و، چې ناڅاپه یې د هغې پر ملا منګولې ښخې کړې، هغه په پیل کې پرې ونه پوهېده، خو اخر وپوهېده، چې میاشت یې پوره شوې ده او اوس یې وخت دی.

یوځل بیا د کور د کارونو په خاطر له ځایه اوچته شوه، ژوند ورته اسانه نه و، ارام کول هم ورته بې مانا ښکارېدل. هغه پوهېدله چې د خاوند کورنۍ یې له لومړۍ ورځې ورځخه کرکه لري. په یاد یې وو، چې د هغوی له لاسه څومره ځورېدلې او څه خبرې یې اورېدلې دي.

هغې هېڅکله هم دومره ستونزمن ژوند نه و لیدلی. د هغوی په خپل کلي کې وسایل دومره لږ نه وو، ژوند هم ښه و، خو دلته رښتیا هم چې ژوند ګردسره یو مصیبت و. دلته دومره کارونه زیات وو، چې کله- کله به د هغې حوصله ختمه شوه، که څه هم ظریف اندام، ځوان او تود زړه یې درلود، تکل یې کړی و، چې د خپلې خور او نورو اندرندو په څېر خواري وګالي. که څه هم هغوی تر مریمې ډېرې قوي وې.

په ډېرو ستونزو له ځایه اوچته شوه، غوښتل یې چې د غواګانو او مېږو شیدې ولوشي. نن ورته دا کار ستونزمن ښکارېده، ځکه دردونو کمزورې کړې وه، کله چې یې خاوند کروندو ته روانېده، نو له هغې څخه یې وپوښتل:

"ولې؟ څه درباندې شوي، ناروغه یې؟"

هغې په ځواب کې ویلي وو:

"روغه یمه."

مریمه په دې مینه دومره خوشحاله شوه، چې په بدن کې یې یوه نوې قوه وزېږېده او پرځان یې ویاړ وکړ، چې څومره نېکمرغه او څنګه زړه سواندی مېړه لري.

د مریمې خاوند، د خپلو ورونو په پرتله خپلې مېرمنې ته زیات پام کاوه، مریمې له ځان سره وویل:

"خدای راڅخه راضي دی، زه به هم د خپل خاوند ماشوم له شورماشور پرته دنیا ته راوړم."

کله چې یې د شیدو لپاره غوجلې ته لوښي وړل، پر نري مخ یې د خولو نرمه څپه پرته وه. خواښې یې نارې کړې:

"ژر شه! موږ ټوله ورځ شیدو ته انتظار نه شو کولای. لا زیات کارونه پاته دي، هلته یو خروار مستې هم پرتې دي، چې باید وشاربل شي. که داسې ځنډ وکړې، موږ یې دا ځل بازار ته نه شو لېږلای."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مریمې څواب ورنه کړ او د شیدو لوښي یې په پخلنځي کې کښېښوول، یوه کونج ته لاړه او یوه اوږده ساه یې واخیسته. سر یې وار په وار ګنګسېده. دردونه یې هم مخ په زیاتېدو وو، هغې فکر کاوه، چې باید نور ځان خپلې خواښې ته وسپاري. خو بیا یې فکر وکړ، چې کېدی شي دا د زېږون دردونه وي. دا نورې مېرمنې به ورباندې وخاندي. خدای ته یې دعا وکړه، چې حوصله ورکړي، په خپلو کارونو پسې لاړه.

د کار پر وخت یې ذهن ته عجیبه خیالونه راتلل:

"که د زېږون پر وخت ومرمه؟ خاوند به مې ځومره راپسې خپه شي، یا کېدی شي خوشحاله شي، چې ژر د خپلې مېرمنې له شر څخه خلاص شو.

موسکۍ شوه او ویې ویل:

"نه داسې نه ده، زه پوهېږم چې خاوند مې زیاته مینه راسره لري. دا یې ښه ثبوت دی، چې هر وخت به بازار ته ته، نو ما ته به یې یوه ګېډۍ ګلونه هم راوړل. دی لومړنی کس دی، چې کور ته راځي، په داسې حال کې چې ورونه به یې دباندې ناست وو او چای به یې څښلې.

هغه ورځ چې خواښې راسره جنجال وکړ، او ښکنځل یې کول، هغه راغی او زما لاسونه یې ونیول، ویې ویل:

)مریمې! ته غم مه کوه، زه درسره مینه لرم، درڅخه خوښ یم، ځکه چې داسې نازنینه مېرمن لرم."(

دا خیالونه د دې لامل شول، چې هغه تر پخوا لا زیات له خپل خاوند سره مینه ولري. داسې یې وانګېرل، چې له مینې څخه په یوه ډکه نړۍ کې الوزي. خوشحاله شوه، چې په ګېډه کې ماشوم لري.

"دغه ماشوم به هلك وي، که نجلۍ؟ ای خدایه! که هلك وي، ځومره ویاړ به راوبخښي، ځومره لویه بریا ده! تر اوسه د دې کور یوې ناوې هم هلك نه دی زېږولی."

د هغې خسر او خواښې به تل د خپل بد قسمت له کبله سر ټکاوه. ای خدایه! زما ځان واخله خو زوی راکړه! کېدی شي په دې توګه هغوی راڅخه خوشحاله شي.

خواښې یې چغې کړې:

"مریمې! مریمې! چېرې یې؟ بېکارې ښځې! خیال کوې چې په نړۍ کې یوازې ته امیندواره یې؟ مریمې"...!

وار په وار یې غږ اوچتېده .

مریمه د خیالونو له څپو څخه رابهر شوه او د خپلې خواښې پر لوري رهي شوه. خواښې یې پوزه کش کړه او زیاته یې کړه:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ژر شه! ولې داسې ارامه ناسته يې؟ دا ډوډۍ ځمکو ته يوسه... ته او خدای ژر شه"...

مريمه په چورتونو کې لاهو وه، ځکه نن دردونو اجازه نه ورکوله، چې کروندې ته لاړه شي، بله دا چې کرونده هم زياته ليرې وه. غوښتل يې چې خپل عذر ووايي، خو مشرې ناوې زياته کړه:

"موږ به څومره خوارۍ ګاللې، اوس هم دا دي غنم اوره کوو، غرکې شاربو او دا نور کارونه... ته يوازې دا ډوډۍ ځمکو ته نه شې وړلای؟ موږ ته وګوره، موږ هم اولادونه زېږولي دي"!

مريمې غاښونه وچيچل او ملا يې سيده کړه، د ډوډۍ غوټه يې راواخيسته او رهي شوه. کله چې کروندې ته ورسېده، تر يوې ونې لاندې کېنېناسته، خاوند او نورو کسانو به تر ونې لاندې ډوډۍ خوړله. هغې دسترخوان خپراوه، چې خسر يې راغی.

"تا بيا ځنډ وکړ، موږ له لوږې مړه شوو."

سپين ږيري لاسونه ومينځل، په لوړ غږ يې بسم الله وويله او په خوړلو يې پيل وکړ. نور کسان هم يو- يو راغلل او ګڼ دسترخوان ته کېنېناستل. مريم هم ورته ډوډۍ رااېستله.

خاوند يې څو وارې وروکتل. خو د خپل پلار په وړاندې يې هېڅ هم ورته ونه ويل. کله چې يې ډوډۍ وخوړله او لاسونه يې ومينځل، ټول بېرته خپلو کارونو ته لاړل. خو د مريمې خاوند تم شو. ويې پوښتل:

"مريمې! کومه ناروغي لرې، ولې څه نه وايې؟."

مريمې ځواب ورنه کړ. د درد له کبله يې ټول بدن په لړزېدو شو، خو هغه يې په نرمۍ سره لاسونه ونيول او ويې پوښتل:

"مريمې! مريمې! څه درباندې شوي؟."

مريمې د زياتې مينې له کبله ځان کابو نه شو کړای، ويې ژړل او په سختۍ سره يې وويل:

"وېرېږم، وخت مې رانژدې شوی دی."

خو خاوند يې په غوسې سره زياته کړه:

"ولې په کور کې پاتې نه شوې؟ دومره ليرې به نه راتلای."

درد، مريمې ته نور وخت نه ورکاوه، چې څه ووايي، خو خاوند يې په ټيټ غږ سره وويل:

"زه دې کور ته بيايم."

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه روان شول. خو دا ځل داسې درد پرې راغی، چې پښې یې ورولړزولې، هغې نور نه شوای کړای، چې ګام واخلي. ویې ویل:

"یوازې مې پرېږده، نور نه شم کولای ګام واخلم."

خاوند یې وویل:

"راشه دلته ارام وکړه، زه به مې مور راولم."

په منډه کور ته راستون شو، چې خپله مور راولي.

مریمه تر یوې ونې لاندې ارامه وغزېده. ټول بدن یې درد کاوه، داسې درد، چې په ټول ژوند کې یې نه و لیدلی. شونډې یې په غاښونو چیچلې وې، چې وینې ترې بهېدلې. کله به چې پرې د درد څپه راتله، نو پر لاندېنۍ شونډه به یې غاښونه کښېکاږل. په دې توګه به یې هڅه کوله، چې خپل دردونه کم کړي. نور نو په څه نه پوهېده، ښایي بېسده شوې به وه.

خو، نه پوهېده، چې څومره وخت ویده شوې وه. کله چې راویښه شوه، د خپلې خواښې غږ یې واورېد، چې څنګ ته یې ولاړه وه. د لومړي ځل لپاره د هغې غږ له مهربانۍ ډک و، چې ډاډ یې ورکاوه. ویې ویل:

"حوصله وکړه، لورې، حوصله."

مریمې خپلې سترګې بندې کړې او خدای نوره له دردونو او ځور څخه وژغوله. د یوه ماشوم د ژړا نري غږ په سد کړه. څومره ګلالی غږ و! سترګې یې پرانیستلې، ویې لیدل چې خواښې یې ماشوم نازوي. په موسکا سره یې وویل:

"زما ګلالۍ ناوې! مبارک دې شه"!

مریمې، د زیاتې خوشحالۍ له کبله خپل ټول دردونه هېر کړل. ټولې اوښکې او خطرونه یې له ځانه وشړل او په دې چورتونو کې لاهو شوه، چې که هلك مې نه و زېږولای، ایا خواښې به مې لا څخه خوشحاله وه؟ له سترګو څخه یې د خوښۍ اوښکې روانې شوې .

خاوند یې راغی او ویې پوښتل:

"مریمه چېرې ده؟"

مور یې وویل:

"هلك دی"!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې خبر په اورېدو سره د هغه اننګي سره شول، پرته له دې چې هڅه وکړي ماشوم وګوري، کروندې ته يې منډه کړه، چې پر خپل پلار او ورونو زېرى وکړي.

د ژباړې نېټه:1382/سلواغه/4 - ل کال

خيرخانه مېنه، کابل

Download from: ketabton.com

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library